

Grey Scale #13

DANES-PICTA.COM

A 1 2 3 4 5 6 M 8 9 10 11 12 13 14 15 B 17 18 19

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

WYDZIAŁ WOJSK LOTNICZYCH I OPK
KATEDRA TAKTYKI LOTNICTWA

JAWNE

ASG WP wewn. 4145/88

Prot. 557/2000-05-25

Natgorada

Dne wiecha

Dur

5. 10. 2000

Egz. Nr.....

Mjr dypl. pil. Stefan SUCHORA

OSIĄGANIE WYŻSZYCH STANÓW GOTOWOŚCI BOJOWEJ W PUŁKU LOTNICTWA

SKRYPT

55321

WARSZAWA

1988

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO WP

WYDZIAŁ WOJSK LOTNICZYCH I OPK
KATEDRA TAKTYKI LOTNICTWA

JAWNE

ASG WP wewn. 4145/88

Prot. 557/2000-08-28

Matgorzata

Dzień wiece

Dur-

5. 10. 2000

Egz. Nr.....

Mjr dypl. pil. Stefan SUCHORA

OSIĄGANIE WYŻSZYCH STANÓW GOTOWOŚCI BOJOWEJ W PUŁKU LOTNICTWA

SKRYPT

■-55321

SUCHORA

AKADEMIA SZTABU GÉNERALNEGO WP

WYDZIAŁ WOJSK LOTNICZYCH I OPK
KATEDRA TAKTYKI LOTNICTWA

~~JAWNE~~

"ZATWIERDZAM" **PRZEKLASYFIKOWANO**
SZEFE KATEDRY TAKTYKI LOTNICTWA

Protokół Nr 54305

Egz.nr... 1

J. Machura
płk prof.dr hab.nawig.berzy MACHURA

Dnia " 1/02 " 1988 r.

ASG WP wawn.4145/88

Prot. 597/2000-08-25

Majomata

Inwencja

Dłw

5.10.2000

mjr dypl.pil.Stefan SUCHORA

OSIĄGANIE WYŻSZYCH STANÓW GOTOWOŚCI BOJOWEJ

W PUŁKU LOTNICTWA

SKRYPT

WARSZAWA

1988 r.

SPIS TREŚCI

	Strona
WSTĘP	4
1. OGÓLNA CHARAKTERYSTYKA STANÓW I STOPNI GOTOWOŚCI BOJOWEJ	5
1.1. Podstawowe pojęcia oraz zasady i warunki osiągania wyższych stanów gotowości bojowej w oddziałach wojsk lotniczych	6
1.2. Stany gotowości bojowej oddziału lotniczego	9
1.2.2. Wyższe stany gotowości bojowej	11
1.3. Stopnie gotowości bojowej lotnictwa	20
2. PLANOWANIE, DOKUMENTACJA I ORGANIZACJA OSIĄGANIA WYŻSZYCH STANÓW GOTOWOŚCI BOJOWEJ W PUŁKU LOTNICTWA.	
2.1. Planowanie osiągania wyższych stanów gotowości bo- jowej w pułku lotnictwa	23
2.2. Dokumentacja gotowości bojowej	30
2.2.1. Plan osiągania wyższych stanów gotowości bojowej pułku lotnictwa	31
2.2.2. Instrukcje osiągania WSGB służb dyżurnych pułku lotnictwa	36
2.2.3. Inne dokumenty opracowywane w toku planowania osiągania wyższych stanów gotowości bojowej	39
2.3. Treść i kolejność pracy dowódcy i sztabu pułku lot- nictwa podczas planowania i organizacji osiągania wyższych stanów gotowości bojowej	44
2.3.1. Analiza zadania	44
2.3.2. Zamiar dowódcy pułku lotnictwa o osiągnięciu wyż- szych stanów gotowości bojowej	46
2.3.3. Podejmowanie przez dowódcę pułku lotnictwa decy- zji o osiągnięciu wyższych stanów gotowości bojo- wej	49

3. OSIĄGANIE WYŻSZYCH STANÓW GOTOWOŚCI BOJOWEJ W PUŁKU LOTNICTWA	55
3.1. Praca stanowiska dowodzenia pułku podczas osiągnięcia przez pułk wyższych stanów gotowości bojowej	55
3.2. Osiąganie gotowości bojowej przez rzut bojowy	57
3.3. Formowanie rzutów naziemnego zabezpieczenia	59
3.4. Przedsięwzięcia w zakresie zabezpieczenia osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej	61
3.5. Właściwości dowodzenia podczas osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej	71
ZAKOŃCZENIE	73
BIBLIOGRAFIA	75
ZAŁĄCZNIKI	
Nr 1 - Normy czasowe osiągnięcia WSGB w pułku lotnictwa ...	76
Nr 2 - Czasy startu załóg z dyżuru bojowego	79
Nr 3 - Organizacja wewnętrznego alarmowania /wariant/ ...	81
Nr 4 - Wykaz czynności do modelu sieciowego /wariant/ ...	82
Nr 5 - Model sieciowy /wariant/ osiągnięcia WSGB w pułku lotnictwa	87
WZORY	
Nr 1 - Plan osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej przez	89
Nr 2 - Legenda do planu osiągnięcia wyższych stanów goto- wości bojowej przez	90
Nr 3 - Harmonogram przedsięwzięć realizowanych w czasie osiągania wyższych stanów gotowości bojowej	91
Nr 4 - Ogólny podział sił i środków do wykonania zadań ..	92
Nr 5 - Organizacja zabezpieczenia procesu osiągnięcia WSGB.	93
Nr 6 - Normy i urzutowanie zapasów podstawowych środków bojowych i materiałowych	94
Nr 7 - Imienne rozliczenie bojowe	95

WSTĘP

W opracowaniu przedstawione zostały podstawowe pojęcia oraz zasady i warunki osiągania wyższych stanów gotowości bojowej w oddziałach wojsk lotniczych, a także problemy dotyczące planowania i organizacji osiągania wyższych stanów gotowości bojowej w pułku lotnictwa. Uwzględniono również treść i kolejność pracy dowódcy i sztabu pułku lotnictwa oraz problemy z zakresu zabezpieczenia i dowodzenia podczas osiągania wyższych stanów gotowości bojowej.

Podstawę do opracowania niniejszego materiału stanowiły ustalenia ujęte w dokumentach normatywnych Sztabu Generalnego WP /"Instrukcja o gotowości bojowej wojsk cz.II". Szt.Gen. 1985; "Instrukcja o mobilizacyjnym rozwinięciu jednostek wojskowych". Szt.Gen.1088/82/ i dowództwa wojsk lotniczych. "Rozkaz nr 00135/Oper. z dnia 12.12.1985 "W sprawie gotowości bojowej wojsk lotniczych"; "Wykaz ustaleń i uzupełnień do instrukcji o gotowości bojowej wojsk cz.II". DWI, dnia 16.01.1986/ oraz wnioski z ćwiczeń i kontroli gotowości bojowej prowadzonych w wojskach lotniczych.

Materiał przeznaczony jest dla słuchaczy przede wszystkim pierwszych kursów Wydziału Wojsk Lotniczych i OPK ASG WP.

1. OGÓLNA CHARAKTERYSTYKA STANÓW I STOPNI GOTOWOŚCI BOJOWEJ

Przewidywany charakter przyszłej wojny oraz właściwości bojowe środków rażenia /szczególnie broni precyzyjnej/, sprzętu bojowego i techniki nieprzyjaciela wywierają decydujący wpływ na ważność całości problemu dotyczącej gotowości bojowej wszystkich oddziałów, związków taktycznych i operacyjnych sił zbrojnych.

Wprowadzony w 1979 roku czerostopniowy system gotowości bojowej /stała, podwyższona, zagrożenia wojennego i pełna/ umożliwia - w zależności od stopnia zagrożenia bezpieczeństwa państwa - osiaganie pełnej gotowości bojowej poprzez wprowadzenie stanów pośrednich: podwyższonej gotowości bojowej /PdGB/ i gotowości bojowej zagrożenia wojennego /GBZW/, lub bezpośrednio ze stanu stałej gotowości bojowej.

Jednym z podstawowych warunków sprawnego działania w tym zakresie dowództw i sztabów oraz oddziałów i pododdziałów jest posiadanie kompletnej, precyzyjnie opracowanej i przydatnej w użyciu dokumentacji dotyczącej osiagania wyższych stanów gotowości bojowej. Dokumentacja ta powinna określać nie tylko ich ogólne zadania, ale także konkretne czynności poszczególnych zespołów i osób funkcyjnych.

Wnioski z poszczególnych ćwiczeń i kontroli gotowości bojowej wojsk wskazują, że do głównych problemów w dziedzinie gotowości bojowej oddziałów należy zaliczyć:

- utrzymanie wysokiego poziomu stałej gotowości bojowej jako bazy wyjściowej do sprawnego osiagania wyższych stanów gotowości bojowej /WSGB/;
- zapewnienie wielowariantowego systemu precyzyjnego, szybkiego i niezawodnego alarmowania i ostrzegania pododdziałów;
- doskonalenie procesu kierowania pododdziałami podczas osiagania WSGB, a zwłaszcza stanu podwyższonej gotowości bojowej;
- opuszczenie miejsca stałej dyslokacji w możliwie krótkim czasie, gwarantującym wyjście elementów ugrupowania bojowego przed ewentualnego, zaskakującego uderzenia nieprzyjaciela;

- polepszenie praktycznej organizacji wszechstronnego zabezpieczenia bojowego procesu osiągania WSGB.

W siłach zbrojnych PRL obowiązuje jednolity system utrzymania i osiągania wyższych stanów gotowości bojowej. W odniesieniu do wojsk lotniczych uwzględnia on specyficzne właściwości przewidywanego użycia i działania zarówno całości sił, jak i poszczególnych rodzajów lotnictwa. Właściwości te wynikają przede wszystkim z przewidywanych możliwości działania części oddziałów lotniczych, głównie LM i LMB, zarówno w systemie OPK, jak i natychmiastowego użycia tych wojsk - w razie konieczności - na froncie zewnętrznym /np. w operacji powietrznej, przeciwpowietrznej, przeciwdesantowej na kierunku nadmorskim itd./. Powyższe względy rzutują na zadania oddziałów lotnictwa już w okresie pokoju. Ich charakter zależy od rodzaju lotnictwa, uzbrojenia i wyposażenia, bazowania, a także przewidywanego wariantu użycia w wypadku wojny.

1.1. Podstawowe pojęcia oraz zasady i warunki osiągania wyższych stanów gotowości bojowej w oddziałach wojsk lotniczych.

W okresie pokoju w zależności od rodzaju lotnictwa oddziały lotnicze posiadają określoną strukturę organizacyjną, zapewniającą zdolność do samodzielnego organizowania i wykonywania zadań zgodnie ze swoim przeznaczeniem.

Oddział lotniczy, jednocześnie z realizacją rocznego planu szkolenia, w toku codziennej działalności utrzymuje wynikającą z potrzeb obronności kraju zdolność do podjęcia i wykonania zadań bojowych w określonym czasie i miejscu. Inaczej mówiąc stale zachowuje gotowość bojową.

Gotowość bojowa jest kategorią charakteryzującą stan ilościowy i jakościowy sił zbrojnych PRL, który pozwala na zorganizowane i szybkie ich przejście ze stanu pokojowego w wojenny oraz na wykonanie postawionych im zadań bojowych. Kryterium gotowości bojowej w sensie strategicznym stanowi stan sił zbrojnych, dający niezawodną gwarancję bezpieczeństwa kraju w czasie pokoju i zabezpieczający osiągnięcie postawionych celów w cza-

sie wojny.

W sensie taktycznym natomiast, stanowi możliwość opuszczenia przez związki taktyczne i oddziały miejsc stałej dyslokacji w możliwie krótkim czasie, szybkiego przegrupowania na właściwe kierunki działań i wejście do walki oraz wykonanie postawionych im zadań.

Na gotowość bojową oddziału lotniczego składają się między innymi następujące elementy:

- gotowość alarmowa;
- gotowość mobilizacyjna;
- zdolność bojowa.

Gotowość alarmowa - to zdolność oddziału do wykonania określonych zadań w trybie nagłym, zarządzona umownym sygnałem lub rozkazem. Polega ona na wykonaniu przez oddział przedsięwzięć określonych w planie osiągnięcia WSGB bez realizacji przedsięwzięć mobilizacyjnych i osiągnięciu gotowości do wykonania zadań bojowych.

Gotowość mobilizacyjna - to stopień przygotowania oddziału do jego przejścia ze struktury organizacyjnej i ukompletowania czasu pokojowego na strukturę organizacyjną i ukompletowanie czasu wojennego.

Zdolność bojowa - to właściwości oddziału i jego pododdziałów, przejawiające się w ich możliwościach bojowych wykonania określonych zadań niezależnie od pory roku, doby, warunków atmosferycznych i terenu, a wynikające ze struktury organizacyjnej, liczby oraz wyszkolenia i przygotowania żołnierzy, stanu techniki bojowej i materiałowo-technicznego zabezpieczenia.

Gotowość bojowa oddziału lotniczego, mimo iż jest doskonała, nie jest i nie może być zawsze jednakowa. Należy ją zawsze widzieć w ścisłym związku ze stojącymi przed oddziałem zadaniami bojowymi oraz z zadaniami i funkcjami wojsk lotniczych. Dlatego też mówiąc o gotowości bojowej oddziału mamy na uwadze jej poziom określony w stanach gotowości bojowej w konkretnym czasie lub pewnym okresie.

Wynika z tego, że poziom gotowości bojowej oddziału - w zależności od potrzeb obronności kraju - ulega zmianom. Zakres zmian poziomu gotowości bojowej oddziału lotniczego zawarty jest w dyrektywnych przedsięwzięciach, które oddział lotniczy realizuje w ściśle określonym czasie. Najniższy poziom gotowości bojowej zawiera się w stałej gotowości bojowej, a najwyższy w pełnej gotowości bojowej. Pomiędzy tymi stanami są dwa stany pośrednie, tj. podwyższona gotowość bojowa i gotowość bojowa zagrożenia wojennego.

Przez pojęcie: stan gotowości bojowej oddziału lotniczego, należy rozumieć zakres przygotowania jego wszystkich sił i środków do prowadzenia działań bojowych. Aktualnie wszystkie oddziały, związki taktyczne i operacyjne sił zbrojnych PRL obowiązują cztery stany gotowości bojowej:

- stan stałej gotowości bojowej;
- stan podwyższonej gotowości bojowej;
- stan gotowości bojowej zagrożenia wojennego;
- stan pełnej gotowości bojowej.

Przejście oddziału lotniczego z aktualnego do innego stanu gotowości bojowej dokonuje się na podstawie rozkazów /zarządzeń/ przekazywanych dyżurnej służbie operacyjnej przy pomocy określonych sygnałów lub bezpośrednio dowódcy oddziału. Ustalony sygnał lub bezpośredni rozkaz nakazuje realizację określonych przedsięwzięć zmierzających do osiągnięcia przez oddział lotniczy nakazanego stanu gotowości bojowej.

Realizacja w ściśle określonej kolejności, miejscu i czasie przedsięwzięć nakazanych sygnałem jest procesem osiagania zarządzonego stanu gotowości bojowej. Przechodzenie oddziału lotniczego ze stanu stałej gotowości bojowej do wyższych stanów gotowości bojowej może odbywać się stopniowo od niższego do wyższego stanu lub bezpośrednio do stanu pełnej gotowości bojowej z pominięciem stanów pośrednich. Sposób osiagania przez oddział lotniczy wyższych stanów gotowości bojowej przedstawia się w planie osiagania wyższych stanów gotowości bojowej.

1.2. Stany gotowości bojowej oddziału lotniczego.

Stan stałej gotowości bojowej

Oddział lotniczy w stanie stałej gotowości bojowej prowadzi codzienną planową działalność szkoleniową, zachowując zdolność do wykonywania określonych zadań bojowych, a także sprawne go przeprowadzenia mobilizacji do pełnego stanu etatu "W". Wydzielone siły i środki pełnią zgodnie z planem dyżury bojowe i są gotowe do realizacji zadań w systemie OPK i na korzyść marynarki wojennej.

Zdolność do wykonywania określonych zadań bojowych zapewnia się przez:

a/ pełnienie całodobowych dyżurów:

- na SD pułku - dyżurnej służby operacyjnej /DSO/;
- w rejonie zakwaterowania żołnierzy służby zasadniczej - oficera dyżurnego oddziału i służb dyżurnych w pododdziałach;
- na lotnisku stałym - służby dyżurnej /dyżurny kierownik lotniska /DKL/; dyżurny materiałowo-technicznego zabezpieczenia /DMTZ/; dyżurny służby meteorologicznej/;
- na lotnisku zapasowym służby dyżurnej;

b/ utrzymywanie w miejscach pełnienia służb dyżurnych środków łączności w gotowości do przyjęcia i przekazania sygnałów, rozkazów i zarządzeń;

c/ zapewnienie wysokiego poziomu przygotowania stanu osobowego oddziału do realizacji zadań w miejscu stałej dyslokacji^{1/} oraz podczas wychodzenia w trybie alarmowym, do zapasowych /zasadniczych/ rejonów alarmowych lub na lotnisko operacyjne. W celu realizacji tych zadań w obowiązujących normach czasowych w oddziale utrzymuje się niezbędną ilość kadry^{2/} zawodowej i ustalone składy zespołów zdolnych do wykonania

^{1/} Miejsce stałej dyslokacji /MSD/ - jest to ściśle określony rejon /lotnisko/ rozmieszczenia oddziału lotniczego na stały pobyt. Opuszczenie przez oddział miejsca stałej dyslokacji w określonym czasie oznacza wyjście sztabu i wszystkich jego pododdziałów z zajmowanego rejonu rozmieszczenia /obiektu/.

^{2/} 50% stanu ewidencyjnego kadry zawodowej z tego 35% w miejscu stałej dyslokacji i 15% w zasięgu dyspozycyjnej kontroli.

planowanych przedsięwzięć.

W pułku lotnictwa conajmniej 50% stanu ewidencyjnego żołnierzy zasadniczej służby wojskowej utrzymuje się w rejonach zakwaterowania, a 20% - w obrębie garnizonu /w kinie, teatrze itp./. Przy czym każdorazowo należy określić sposób odwołania wymienionych 20% żołnierzy do rejonów zakwaterowania w przypadku zarządzenia w jednostce wyższego stanu gotowości bojowej;

- d/ utrzymanie w garnizonie personelu latającego, technicznego i zabezpieczającego w ilości umożliwiającej po wprowadzeniu WSGB osiągnięcie nakazanego stopnia gotowości bojowej przez określoną ilość sił w czasie do 1 godz.30 min.^{1/}, a pozostałych sił w czasie do 12 godzin /zak.nr 2/;
- e/ utrzymywanie sił i środków dyżurnych do działań bojowych zgodnie z wytycznymi przełożonych^{2/};
- f/ utrzymywanie w pełnej sprawności 80% stanu ewidencyjnego samolotów^{3/} rozmieszczonych w schronach i obwałowaniach w strefach

1/ Wydzielone siły pułków lotnictwa myśliwskiego i myśliwsko-bombowego biora udział w działaniach w systemie OPK.

2/ Wydzielonymi siłami pułków lotnictwa myśliwskiego i myśliwsko-bombowego pełni się dyżury bojowe w systemie OPK na lotniskach stałego bazowania. Plmb pełni dyżury bojowe tylko wtedy gdy jest wyposażony w samoloty poddźwiękowe.

3/ W celu szybkiego doprowadzenia samolotów do pełnej gotowości bojowej w pułku lotnictwa myśliwsko-bombowego wyposażonego w Su-22M4 dla każdej eskadry określa się przyjęty wariant uzbrojenia, np.:

Samoloty Su-22M4

- 1 samolot w wariantcie NBJ /nosiciel broni jądrowej/;
- 1 samolot z 2 rakietami H-25MP z zasobnikiem "Wjuga";
- 2 samoloty po 2 rakiety H-25M1;
- 1 samolot z 2 wyrzutniami AKU-58 i 1 rakietą H-291;
- 1 samolot z 2 pociskami raketowymi S-25;
- pozostałe samoloty w eskadrze po 2 bomby FAB-500M-62 z zapalnikami AWU-ET;
- na wszystkich samolotach działka NR-30 z 1 jo, 2 zbiorniki dodatkowe z paliwem po 840 l każdy, załadowane kasety KDS-23 i ASO-2W oraz po 2 rakiety R-60M.

Samoloty Su-22UM3K

- działka NR-30 z 1 jo;
- po 2 wyrzutnie B-8M1 z rakietami S-8;
- załadowane kasety ASO-2W;
- po 2 zbiorniki 840 l paliwa każdy;
- klucz /4 samoloty/ z podwieszonymi zasobnikami SPS-141 MWGE.

Dodatkowo na bieżąco realizuje się przedsięwzięcia wymienione w zabezpieczeniu inżynieryjno-lotniczym, dotyczące odtwarzania gotowości bojowej samolotów.

rozśrodkowania oraz sprzętu technicznego, środków transportowych i wyposażenia;

- g/ utrzymywanie lotniska stałego i zapasowego oraz urządzeń lotniskowych w gotowości eksploatacyjnej, nadzorowanie utrzymania drogowego odcinka lotniskowego /DOL/ w sprawności użytkowej;
- h/ utrzymywanie na lotnisku zapasowym niepełnej komendy lotniska zapasowego /NKLZ/;
- i/ posiadanie systematycznie uaktualnianego planu osiągnięcia WSGB.

Zdolność do sprawnego przeprowadzenia mobilizacji zapewnia się przez:

- gromadzenie i utrzymywanie w sprawności technicznej i przydatności użytkowej sprzętu i materiałów, przeznaczonych do uzupełnienia potrzeb mobilizacyjnych;
- systematyczne prowadzenie szkoleń rezerw osobowych będących na przydziałach mobilizacyjnych oddziału;
- współdziałanie z terenowymi organami administracji państwowej w zakresie jakościowego i terytorialnego uzupełnienia rezerw osobowych;
- utrzymywanie wyposażenia punktów kontrolno-informacyjnych /PKI/, punktów przyjęcia i rozdziału środków transportowych /PRT/, pododdziałowych punktów wyposażenia /PPW/, zespołu kierowania mobilizacyjnym rozwijaniem jednostki /ZK MRJ/ oraz pośrednich punktów zbiorów /PPZ / w gotowości do ewakuacji.

1.2.2. Wyższe stany gotowości bojowej

Wyższe stany gotowości bojowej /PODWYŻSZONĄ GOTOWOŚĆ BOJOWĄ ZAGROŻENIA WOJENNEGO I PEŁNĄ/ jednostki wojskowe osiągają na podstawie decyzji przełożonych przekazywanych w formie rozkazów, zarządzeń, sygnałów.

Realizują one przedsięwzięcia^{1/} określone dla każdego stanu w od-

^{1/} "Zestawienie przedsięwzięć realizowanych w czasie osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej przez jednostki wojsk lotniczych" określa załącznik nr 1 do instrukcji o osiągnięciu gotowości bojowej wojsk cz.II.

powiednich harmonogramach planów osiągania wyższych stanów gotowości bojowej.

Na podstawie określonych w dyrektywie ramowych norm czasowych^{1/}, przełożeni ustalają dla każdego oddziału lotniczego indywidualny czas wykonania czynności w ramach osiągania WSGB. W szczególnie uzasadnionych przypadkach, kiedy zachodzi potrzeba wydłużenia czasu normatywnego, decyzje w tej sprawie podejmuje szef Sztabu Generalnego WP na wniosek DWL.

Wyższe stany gotowości bojowej mogą być wprowadzane kolejno lub z pominięciem stanów pośrednich. W przypadku wprowadzenia stanu wyższego realizuje się wszystkie przedsięwzięcia przewidziane dla pominiętych stanów niższych.

Przy wprowadzaniu poszczególnych WSGB mogą być stosowane ograniczenia polegające na wyłączeniu wykonania niektórych przedsięwzięć. W każdym niższym stanie gotowości bojowej oddział lotniczy może otrzymać do wykonania określone przedsięwzięcia spośród przewidzianych do realizacji w stanie wyższym.

Wprowadzenie określonego stanu gotowości bojowej jest równoznaczne z nakazem realizacji przedsięwzięć mobilizacyjnych w zakresie właściwym dla tego stanu. W celu skrytego przejścia ze stanu pokojowego na wojenny może być zarządzane mobilizacyjne rozwinięcie oddziału lotniczego bez wprowadzania wyższych stanów gotowości bojowej /w trybie nakazowym/, pod pozorem ćwiczeń i szkoleń. W tym przypadku uzupełnienia mobilizacyjnego dokonuje się w miejscu stałej dyslokacji lub w zapasowych rejonach alarmowych.

Stan podwyższonej gotowości bojowej /PdGB/

Istota podwyższonej gotowości bojowej jest stworzenie dogodnych warunków do sprawnego przejścia oddziału lotniczego do kolejnych wyższych stanów gotowości bojowej.

Przedsięwzięcia dla tego stanu oddział lotniczy realizuje w miejscu stałej dyslokacji /bazowania/ i w rejonach pełnienia dyżurów bojowych wyłącznie własnymi siłami i środkami, bez ogłaszania alarmu.

T/-----
"Tabela podstawowych norm czasowych osiągania wyższych stanów gotowości bojowej" - załącznik nr 1.

Przedsięwzięcia te mają na celu podniesienie gotowości do wykonania zadań bojowych lub przeprowadzenia mobilizacji.

Podstawową zasadą obowiązującą w osiąganiu przez oddział lotniczy podwyższonej gotowości bojowej jest realizacja wszystkich przedsięwzięć w sposób maksymalnie skryty. Osiąga się to pod pozorem przygotowania do ćwiczeń /treningów/ lub innych zamierzeń szkoleniowych, z zachowaniem dotychczasowego porządku dnia.

Realizacja zasady skrytości zależy od stylu działania dowódcy oddziału lotniczego jak również w początkowym okresie od oficera dyżurnego oddziału, który po rozkodowaniu otrzymanego sygnału powinien go przekazać wyłącznie dowódcy /szefowi sztabu/ oddziału lotniczego w sposób ustalony w instrukcji oficera dyżurnego.

Ponadto do czynników mających wpływ na utrzymanie skrytości osiągnięcia PdGB zalicza się:

- nierozpowszechnianie samego faktu osiągnięcia PdGB poza niezbędną liczbę kadry sztabu, która bezpośrednio zaangażowana jest w kierowaniu tym procesem;
- wykonywanie możliwie najpóźniej przedsięwzięć demaskujących ten proces, jednak w terminach ustalonych w planie osiągnięcia WSGB;
- wzywanie niezbędnej kadry zawodowej grupami, wykorzystując łączność telefoniczną, a w przypadku jej braku poprzez łączników. Łączników wysyła się bez broni i oporządzenia.

Dla sprawnego przebiegu procesu osiągnięcia PdGB konieczne jest ustalenie przedsięwzięć priorytetowych i ustalenie kolejności ich wykonywania.

W oddziale lotniczym w zależności od otrzymanego zadania kolejność ta może być następująca:

- wprowadzenie ciągłych dyżurów zmian bojowych na SD oddziału oraz uruchomienie nakazanego systemu łączności;
- osiągnięcie gotowości bojowej nr 2 przez jedną eskadrę /12 załóg/ każdego plm i plmb^{1/} do działań w systemie OPK w ciągu 1 godz. 30 min.;

^{1/} Tylko na samolotach poddźwiękowych.

- osiągnięcie gotowości bojowej nr 3 przez conajmniej 2/3 sił będących w MSD w czasie do 3 godz., a pozostałych sił w czasie 8 do 12 godz.;
- zrealizowanie zasadniczych przedsięwzięć wraz z wydzielonymi elementami zabezpieczenia w nakazanym czasie^{1/};
- uzbrojenie samolotów i przygotowanie do użycia drugiej jednostki ogniowej konwencjonalnych środków rażenia;
- zamaskowanie samolotów w strefach rozśrodkowania;
- doprowadzenie uzbrojenia i sprzętu technicznego zapasów nie naruszalnych do pełnej sprawności oraz załadowanie ruchomych zapasów środków materiałowych i technicznych na posiadany transport samochodowy, a także przygotowanie do załadowania środków rażenia i innego sprzętu przewidzianego do przerzutu transportem powietrznym;
- sformowanie i przemieszczenie uzupełnienia komendy lotniska zapasowego /UKLZ/ na lotnisko zapasowe^{2/};
- osiągnięcie gotowości elementów i czołówki naziemnego zabezpieczenia do przemieszczenia na wskazane lotnisko operacyjne /zapasowe/ lub do rejonu alarmowego /bez formowania kolumny/^{3/};
- przygotowanie miejsc, a w miarę potrzeb skoszarowanie kadry zawodowej;
- realizację - kolejno eskadrami - szkolenia lotniczego.

Po zrealizowaniu przedsięwzięć PdGB i pozostaniu oddziału lotniczego w tym stanie na okres dłuższy niż 24 godziny skoszarowuje się w razie potrzeby niezbędną część kadry zawodowej, która jest nieodzowna do wykonania zadań podczas uruchamiania kolejnych stanów gotowości bojowej i w początkowej fazie ich trwania. Ponadto w dowództwie oddziału lotniczego wprowadza się całodobowy, zmiany system pracy.

1/ -----
Patrz załącznik nr 1.

2/ Patrz załącznik nr 1.

3/ Patrz załącznik nr 1.

W podwyższonej gotowości bojowej realizuje się również następujące przedsięwzięcia o charakterze kadrowo-mobilizacyjnym:

- na zarządzenie szefa Sztabu Generalnego WP wyznacza się na stanowiska służbowe lub zalicza do rezerwy kadrowej nie mających przydziałów mobilizacyjnych;
- na zarządzenie szefa Sztabu Generalnego WP wstrzymuje się zwolnienie z zawodowej służby wojskowej /z wyjątkiem zwolnionych ze względu na stan zdrowia/ oraz przeniesienia służbowe żołnierzy zawodowych;
- aktualizuje się księgi etatowe oraz indeksy i karty zestawień ukompletowania kadry oficerskiej i chorążych;
- wypełnia się karty tożsamości żołnierzy i pracowników cywilnych mających przydziały organizacyjno-mobilizacyjne oraz sporządza się wyciągi z kart ewidencyjnych oficerów i chorążych;
- uaktualnienie dokumentacji mobilizacyjnej oraz sprecyzowanie czynności związanych z uzupełnieniem potrzeb mobilizacyjnych;
- przygotowanie do rozwinięcia elementów bazy mobilizacyjnej jak PKI, PRT, PPW, PPZb;
- sprawdzenie gotowości sztabu i wydzielonych ze stanu osobowego oddziału kadry i żołnierzy do wykonania zadań mobilizacyjnych;
- sprawdzenie przygotowania magazynów do sprawnego wydawania zapasów środków materiałowych i technicznych dla pododdziałów lub ich ewakuacji do rejonu alarmowego.

Czas realizacji wszystkich przedsięwzięć związanych z osiągnięciem podwyższonej gotowości bojowej nie może przekraczać 12 godzin, z tym, że zasadnicze przedsięwzięcia realizuje się w czasie krótszym, nie dłuższym jednak niż to podano w załączniku nr 2.

Po wykonaniu wszystkich przedsięwzięć utrzymuje się osiągnięta przez pułk gotowość bojową do wykonania zadań bojowych oraz do sprawnego przechodzenia w kolejne, wyższe stany z równoczesnym zapewnieniem dalszego podnoszenia poziomu wyszkolenia słuchaczy.

W stanie podwyższonej gotowości bojowej oddział lotniczy może

znajdować się w zależności od sytuacji polityczno-militarnej przez wiele dni a nawet tygodni.

Stan gotowości bojowej zagrożenia wojennego

Gotowość bojowa zagrożenia wojennego /GBZW/ - jest to stan, w którym oddział lotniczy rozśrodkowuje się na lotnisku stałym, zapasowym i w zapasowym rejonie alarmowym^{1/} osiągając gotowość do wykonania zadań bojowych. W oddziale lotniczym po wprowadzeniu GBZW osiąga się gotowość nr 1 do wykonania zadań na lotniskach stałego bazowania, po czym w zależności od sytuacji - utrzymuje się samoloty i śmigłowce w gotowości ustalonej przez odpowiednich dowódców rodzajów sił zbrojnych.

Samoloty znajdują się w strefach rozśrodkowania w schronach /obwałowaniach/. Na rozkaz dowódców rodzajów sił zbrojnych przebazowuje się na lotniska zapasowe lub inne wyznaczone lotniska samoloty i śmigłowce, dla których brak jest schronów i obwałowań ziemnych na lotniskach stałego bazowania. Stan osobowy i sprzęt techniczny nie biorący udziału w obsłudze sprzętu bojowego i w realizacji zadań mobilizacyjnych znajduje się w ukryciach w rejonie lotnisk.

W stanie GBZW gotowość do wykonania zadań bojowych osiąga się przez:

- osiągnięcie gotowości bojowej nr 1 przez 1 eskadrę /12 samolotów/ wydzielonych do działań w systemie OPK /na samolotach poddźwiękowych/ w ciągu 1 godz. 30 min. ze StGB i w ciągu 20 min. z PdGB;
- osiągnięcie gotowości bojowej nr 1 przez 2/3 sił rzutu bojowego w ciągu nakazanego czasu^{2/} ze stałej gotowości bojowej /czas ten jest ustalony dla każdego rodzaju lotnictwa/, a z podwyższonej - całość rzutu bojowego;

^{1/} Na zarządzenie szefa Sztabu Generalnego WP oddział lotniczy może osiągać GBZW w zasadniczym rejonie alarmowym lub w rejonie wyznaczonym doraźnie, gdzie osiąga gotowość do wyznaczonych zadań.

^{2/} Normy czasowe przejścia ze stanu StGB i PdGB do stanu GBZW zawarte są w załączniku nr 1.

- rozwinięcie pełnego systemu łączności w przygotowanym i umocnionym SD utrzymując środki łączności radiowej w reżimie pracy na nadawaniu ustalonym dla stanu StGB oddziału lotniczego;
- przygotowanie do użycia wszystkich rodzajów uzbrojenia i sprzętu technicznego;
- w miarę osiągania gotowości bojowej do działań w oddziale lotniczym formuje się:
 - a/ pierwszy rzut naziemnego zabezpieczenia, który po 1 godzinie od osiągnięcia gotowości przez rzut bojowy oddziału lotniczego wyprowadza się do rejonów alarmowych^{1/}, gdzie uzupełnia się do etatów wojennych i utrzymuje z ustalonymi zapasami amunicji, paliwa lotniczego i innych środków materiałowych w gotowości do przegrupowania na wyznaczone lotniska lub do pośrednich rejonów ześrodkowania;
 - b/drugi rzut^{2/} po jego zmobilizowaniu utrzymuje się na lotniskach stałego bazowania w gotowości do przegrupowania po zabezpieczeniu wylotu pozostałej części rzutu bojowego na lotnisko zapasowe lub operacyjne;
- wykonywanie lotów w ograniczonym zakresie, tylko dla wznowienia i podtrzymania nawyków personelu latającego.

Równoległe z realizacją przedsięwzięć dotyczących gotowości bojowej w stanie GBZW prowadzi się mobilizacyjne rozwinięcie jednostek.

Celem wykonywanych przedsięwzięć mobilizacyjnych podczas osiągnięcia przez oddział lotniczy GBZW jest pełne uzupełnienie potrzeb mobilizacyjnych oddziału lotniczego oraz innych jednostek z nim związanych i przewidzianych także do mobilizacyjnego rozwinięcia.

Będą to takie przedsięwzięcia jak:

- rozwinięcie elementów bazy mobilizacyjnej: PKI, PRT, PPW, PPZb;

^{1/} -----
Z wyjątkiem sił przeznaczonych do zabezpieczenia rzutu bojowego.

^{2/} Drugi rzut stanowią siły i środki naziemnego zabezpieczenia lotniska stałego oraz komenda lotniska zapasowego.

- uzupełnienie do etatów wojennych oddziału lotniczego i jednostek /pododdziałów/ mobilizowanych przez ten oddział w stanie GBZW. W pierwszej kolejności powołuje się uzupełnienie zasadnicze;
- wstrzymanie /jeśli jest prowadzone/ wcielenia młodego rocznika;
- skierowanie do macierzystych WKU żołnierzy rezerwy przeszkolonych w oddziale, a nie będących na przydziałach mobilizacyjnych;
- skierowanie kadry zawodowej i żołnierzy służby zasadniczej zgodnie z przydziałami mobilizacyjnymi /wydzielenie załączków/;
- uzupełnienie stanu osobowego do etatu czasu wojennego;
- pobranie sprzętu technicznego i wyposażenia przechowywanego poza rejonem rozmieszczenia oddziału.

Po osiągnięciu gotowości bojowej zagrożenia wojennego oddział lotniczy osiąga pełną zdolność bojową do realizacji właściwych mu zadań.

GBZW może być wprowadzona ze stanu StGB lub z PdGB. Po otrzymaniu sygnału do osiągania GBZW w oddziale lotniczym realizuje się także przedsięwzięcia przewidziane podczas osiągania stanu podwyższonej gotowości bojowej.

Stan pełnej gotowości bojowej

Pełna gotowość bojowa /PGB/ - jest to stan, w którym oddział lotniczy dokonuje pełnego mobilizacyjnego rozwinięcia w terminach ustalonych w planach osiągania wyższych stanów gotowości bojowej oddziału i osiąga najwyższą gotowość do wykonania zadań bojowych stosownie do operacyjnego przeznaczenia. Stan pełnej gotowości bojowej może być wprowadzony bezpośrednio ze stałej lub też podwyższonej gotowości bojowej i gotowości bojowej zagrożenia wojennego, a osiąga się go w trybie alarmowym.

Oddział lotniczy stan pełnej gotowości bojowej osiąga realizując w nakazanym czasie przedsięwzięcia przewidziane przy osiąganiu niższych stanów gotowości bojowej, a ponadto:

- a/ pierwszy rzut naziemnego zabezpieczenia przemieszcza się do zasadniczego rejonu alarmowego;

b/ pojazdy mechaniczne oznakowuje się wg zasad obowiązujących w czasie "W";

c/ na rozkaz dowódcy wojsk lotniczych:

- rozróżkuje się rzut bojowy na lotnisko zapasowe /DOL/ lub inne wyznaczone lotnisko;
- organizuje się rekonesans wyznaczonych dróg marszu dla rzutów naziemnego zabezpieczenia;
- przechodzi się na gospodarkę wojenną i wojenne zaopatrzenie;
- rozkonserwuje i uzbraja się samoloty będące w rezerwie;
- wykonuje się rozbudowę inżynieryjną zasadniczego rejonu alarmowego i lotniska zapasowego.

Stan pełnej gotowości bojowej dla oddziału lotniczego może być wprowadzony po uprzednim osiągnięciu stanu PdGB lub stanu GBZW. Ma to miejsce wówczas, gdy np. sytuacja polityczno-militarna umożliwia stopniowe przechodzenie wojsk w stan pełnej gotowości bojowej. W takiej sytuacji zadania w zakresie osiągnięcia WSGB przekazuje się dowódcy oddziału w formie sygnałów nakazujących mu wykonanie kolejnych, określonych przedsięwzięć. Stwarza to dogodne warunki do maskowania wykonywanych czynności przy zachowaniu dotychczasowego trybu życia i szkolenia oddziału.

W wypadku gwałtownego wzrostu napięcia w sytuacji międzynarodowej lub rozpoczęcia działań wojennych osiągnięcie pełnej gotowości bojowej zapoczątkowane będzie ogłoszeniem alarmu - tryb alarmowy.

Wyższe stany gotowości bojowej wprowadza się rozkazem MON lub zarządzeniem szefa Sztabu Generalnego WP. W celach szkoleniowych WSGB /z ograniczeniami czasu "P"/ dla oddziału lotniczego mają prawo wprowadzać dowódca wojsk lotniczych i dowódca związku taktycznego.

W sytuacjach wyjątkowych /np. zaskakujące uderzenie nieprzyjaciela/ do wprowadzenia stanu pełnej gotowości bojowej uprawniony jest dowódca oddziału. Po powzięciu takiej decyzji należy niezwłocznie o niej zameldować przełożonym.

1.3. Stopnie gotowości bojowej lotnictwa

Stopień gotowości bojowej określa poziom przygotowania pojedynczych samolotów /grup/ oraz określonych sił i środków ich zabezpieczenia do wykonania przez nie zadań bojowych. W celu zapewnienia możliwości terminowego wykonania zadań i uniknięcia zaskoczenia przez nieprzyjaciela, a także ekonomicznego wykorzystania sił i środków oddziału lotniczego zostały utworzone stopnie gotowości bojowej oznaczone numerami od 1 do 3.

Gotowość bojowa nr 1

W jednostkach lotnictwa myśliwskiego /myśliwsko-bombowego/: samoloty w pełni przygotowane do wylotu bojowego. Naziemne środki zapuszczania silników są podłączone do samolotów i znajdują się w stanie roboczym. Piloci znajdują się w kabinach samolotów w pełnym wyposażeniu. Personel techniczny i specjaliści naziemnych środków zabezpieczenia - przy samolotach w gotowości do zapuszczania silników.

Na stanowisku dowodzenia /PN/^{1/} - zmiana dyżurna na swoich miejscach pracy.

W zależności od sytuacji na SD przybywa dowódca oddziału i wzmocnienie dyżurnej zmiany. Obsługi służb startowych i ubezpieczenia lotów na wyznaczonych stanowiskach pracy. Środki dowodzenia i zabezpieczenia pracy bojowej są włączone w ilości, niezbędnej do dowodzenia dyżurnymi siłami. Aparatura zautomatyzowanych systemów dowodzenia jest włączona i skontrolowana, w zależności od decyzji dowódcy pracuje w reżimie dyżurnym lub pełnego włączenia. Dyżurny kierownik lotniska znajduje się w swoim miejscu pełnienia służby w wieży.

W jednostkach lotnictwa wojsk lądowych: śmigłowce w pełni przygotowane do wylotu bojowego. Naziemne środki zapuszczania silników podłączone są do śmigłowców i znajdują się w stanie roboczym. Piloci znajdują się w kabinach śmigłowców w pełnym wyposażeniu. Personel techniczny przy śmigłowcach. Łączność z SD jest nawiązana.

T/PN - punkt naprowadzania.

Środki dowodzenia i zabezpieczenia pracy bojowej są włączone.
Dyżurny kierownik lotniska znajduje się w wieży.

Gotowość bojowa nr 2

W jednostkach lotnictwa myśliwskiego /myśliwsko-bombowego/: samoloty w pełni przygotowane do wylotu bojowego. Naziemne środki zapuszczania silników są podłączone do samolotów. Piloci znajdują się w specjalnym pomieszczeniu w kombinezonach wysokościowych z rozsuniętymi zapięciami suwakowymi, hełmofony zdjęte i przygotowane do nałożenia. Personel techniczny i specjaliści naziemnych środków zabezpieczenia - przy samolotach lub w specjalnym pomieszczeniu w ich pobliżu..

Na stanowisku dowodzenia - zmiana dyżurna na swoich miejscach pracy. Środki dowodzenia i zabezpieczenia pracy bojowej są sprawdzone i przygotowane do włączenia. Aparatura zautomatyzowanego SD znajduje się w reżimie dyżurnym lub jest włączona. Dyżurny kierownik lotniska znajduje się w wieży lub w specjalnym pomieszczeniu dla załóg samolotów.

W jednostkach lotnictwa wojsk lądowych: śmigłowce w pełni przygotowane do wylotu bojowego. Naziemne środki zapuszczania silników podłączone są do śmigłowców. Piloci, personel techniczny i specjaliści naziemnych środków zabezpieczenia znajdują się przy śmigłowcach lub w specjalnym pomieszczeniu w pobliżu. Łączność z SD jest nawiązana, środki dowodzenia i zabezpieczenia pracy bojowej są sprawdzone i przygotowane do włączenia. Dyżurny kierownik lotniska znajduje się w wieży lub w specjalnym pomieszczeniu dla załóg śmigłowców.

Gotowość bojowa nr 3

W jednostkach lotnictwa myśliwskiego /myśliwsko-bombowego/: samoloty w pełni przygotowane do wylotu bojowego. Naziemne środki zapuszczania silników podłączone do samolotów. Piloci znajdują się w specjalnym pomieszczeniu. Ubiór wysokościowy przygotowany do nałożenia. Personel techniczny i specjaliści naziemnych środków zabezpieczenia - przy samolotach lub w specjalnym pomieszczeniu w pobliżu.

Na stanowisku dowodzenia - zmiana dyżurna znajduje się na swoich stanowiskach pracy lub w pobliżu. Środki dowodzenia i zabezpieczenia pracy bojowej, zautomatyzowane systemy dowodzenia są sprawdzone i przygotowane do włączenia. Dyżurny kierownik lotniska znajduje się w wieży lub w specjalnym pomieszczeniu dla załóg samolotów.

W jednostkach lotnictwa wojsk lądowych: śmigłowce w pełni przygotowane do wylotu bojowego. Naziemne środki zapuszczania silników podłączone do śmigłowców. Piloci, personel techniczny i specjaliści naziemnych środków zabezpieczenia znajdują się przy śmigłowcach lub w specjalnym pomieszczeniu w pobliżu. Łączność z punktem dowodzenia jest nawiązana, środki dowodzenia śmigłowcami są sprawdzone i przygotowane do włączenia. Dyżurny kierownik lotniska znajduje się w wieży lub w specjalnym pomieszczeniu dla załóg śmigłowców.

W przypadkach utrzymywania przez oddział lotniczy określonych sił w gotowości bojowej nr 1, a następnie ich wylotu na wykonanie zadania bojowego, załogi znajdujące się w niższych stopniach gotowości bojowej przechodzą do wyższych stopni bez dodatkowych poleceń.

Czasy startu załóg z poszczególnych stopni gotowości bojowej przedstawiono w załączniku nr 2.

2. PLANOWANIE, DOKUMENTACJA I ORGANIZACJA OSIĄGANIA WYŻSZYCH STANÓW GOTOWOŚCI BOJOWEJ W PUŁKU LOTNICTWA

Planowanie osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej w pułku lotnictwa ma na celu przygotowanie odpowiednich warunków do stopniowego lub lawinowego /bezpośredniego/ jego przejścia ze stanu stałej do pełnej gotowości bojowej.

2.1. Planowanie osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej w pułku lotnictwa

Podstawę planowania osiągnięcia WSGB w oddziale lotniczym stanowią - instrukcja o gotowości bojowej wojsk cz.II /Szt. Gen.1985/; instrukcja o mobilizacyjnym rozwinięciu jednostek wojskowych /Szt.Gen.1088/82/; wyciąg z rozkazu dowódcy wojsk lotniczych oraz ustne wytyczne przekazane na odprawach instruktażowych.

Pułki lotnictwa wchodzące w skład związków taktycznych przy opracowaniu planu osiągnięcia WSGB kierują się szczegółowymi wytycznymi bezpośrednich przełożonych.

W planowaniu osiągnięcia WSGB uwzględnia się następujące czynniki:

- a/ miejsce, tryb i czas osiągnięcia WSGB;
- b/ stopień ukończenia pułku lotnictwa stanem osobowym;
- c/ warunki dyslokacyjne pułku lotnictwa;
- d/ stan techniczny uzbrojenia i sprzętu;
- e/ posiadane zapasy środków bojowych i materiałowych;
- f/ możliwości wykorzystania do realizacji zadań mobilizacyjnych własnych sił i środków, łącznie z pracownikami cywilnymi, a także sił i środków powoływanych w ramach mobilizacyjnego rzutu alarmowego oraz świadczeń osobistych i rzeczowych;
- g/ stan ilościowy i jakościowy potrzeb mobilizacyjnych niezbędnych do uzupełniania rozwijanych jednostek wojskowych.

Uwzględniając powyższe czynniki, podczas osiągnięcia WSGB pułk lotnictwa wykorzystuje rejon stałego bazowania, rejon alarmowy, lotnisko zapasowe lub drogowy odcinek lotniskowy oraz doprowadzające do nich drogi. Wszystkie te elementy dla każdego pułku lotnictwa określa dowódca wojsk lotniczych.

Dla pułku lotnictwa wybiera się 2-3 rejonu alarmowe^{1/} w odległości nie bliższej niż 10-15 km od miejsca stałej dyslokacji, z których jeden traktuje się jako zasadniczy /tajny/. Zasadniczy rejon alarmowy /tajny/ przewidziany jest do zajęcia przez oddział lotniczy w czasie osiągnięcia pełnej gotowości bojowej lub na zarządzenie szefa Sztabu Generalnego WP w gotowości bojowej zagrożenia wojennego. Z jego rozmieszczeniem zapoznaje się jedynie dowódca pułku, jego etatowi zastępcy oraz szefowie komórek operacyjnych, mobilizacyjnych i łączności sztabu. Wyprowadzenie jednostki do zasadniczego rejonu alarmowego w czasie pokoju może zarządzić tylko minister obrony narodowej lub szef Sztabu Generalnego WP. W przypadku jeśli oddział lotniczy w ramach kontroli wyprowadzony został do zasadniczego rejonu alarmowego /RA/, traktuje się go jako ujawniony i wyznacza nowy rejon.

Zapasowe rejonu alarmowe /jawne/ - przewidziane są do zajęcia przez pułk lotnictwa w czasie osiągnięcia GBZW. W czasie pokoju zapasowe rejonu alarmowe wykorzystuje się również do szkolenia.

Rejonu alarmowe /zasadniczy i zapasowe/ powinny być w czasie rozpoznane i podzielone odpowiednio do ugrupowania bojowego oddziału. Dokonuje się tego podczas prowadzenia rekonesansu w sposób skryty. Skład osobowy rekonesansu ustala dowódca pułku lotnictwa. Celem rekonesansu jest ustalenie miejsca rozmieszczenia sił i środków w rejonie, dróg dojazdowych itp. Siły i środki w rejonach alarmowych rozmieszcza się w odpowiednim ugrupowaniu bojowym oraz nawiązuje łączność z przełożonym, miejscem stałej dyslokacji i podległymi pododdziałkami, a także organizuje się bezpośrednią ochronę i obronę oraz inne rodzaje zabezpieczenia działań bojowych.

1/ -----
Rejon alarmowy - jest to wyznaczony poza miejscem stałej dyslokacji i odpowiadający określonym warunkom obszar, w obrębie którego jednostka osiąga w trybie alarmowym GBZW lub PtGB.

Rejon alarmowy służy również do mobilizacyjnego rozwinięcia oddziału. W tym celu w jego obrębie rozwija się punkt kontrolno-informacyjny, punkt przyjęcia i rozdziału środków transportowych, pododdziałowe punkty wyposażenia a na podejściu do rejonu alarmowego - pośredni punkt zbiórki.

Lotniska zapasowe wybiera się w pobliżu lotniska bazowania oddziału lotniczego /40-80 km/ z zasady na kierunku jego użycia. Dla pułków bazujących poza planowanym kierunkiem operacyjnego działania odległości te mogą być znacznie większe. Drogowe odcinki lotniskowe przygotowuje się na odległościach znacznie bliższych. Jednym z ważniejszych czynników, który należy uwzględnić podczas planowania osiągnięcia WSGB jest tryb i czas przebiegu tego procesu. Dlatego też sprawne i terminowe osiągnięcie nakazanego stanu gotowości bojowej w poważnej mierze zależne jest od właściwie działającego systemu alarmowego. System alarmowy jest przeznaczony do alarmowania, ostrzegania i powiadamiania, a jego istotą jest przekazanie bezbłędne sygnałów w jak najkrótszym czasie.

Alarmowanie - jest to natychmiastowe doprowadzenie do jednostek wojskowych decyzji dotyczących: osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej, operacyjnego i mobilizacyjnego rozwinięcia, obrony /osłony/ jednostek przed uderzeniami z powietrza, morza i lądu, ochrony ich przed skażeniami i zakażeniami oraz innego działania w wykonaniu pilnych zadań.

Tryb alarmowy działania polega na niezwłocznym podjęciu przez wykonawców realizacji postawionego zadania zgodnie z decyzją dowódcy oraz jego wykonaniu w sposób szybki /w określonym lub normatywnym czasie/ i zorganizowany. W trybie alarmowym mogą być osiągnięte przez pułk lotnictwa wyższe stany gotowości bojowej /z wyjątkiem podwyższonej/ i wykonywane inne bardzo pilne zadania.

Sygnały /rozkazy, zarządzenia/ na wprowadzenie WSGB w oddziały lotniczym zazwyczaj przekazuje się za pomocą technicznych środków łączności, z zastosowaniem tabel sygnałowych w ramach systemu alarmowego Sił Zbrojnych PRL. O ile zajdzie konieczność wykorzystania innych systemów łączności dla szybkiego połączenia używa się haseł:

- "POWIETRZE" - do alarmowania i ostrzegania;
- "POCZTYLION" - do przekazywania przez WSzW, Wku i dowódców zadań dotyczących natychmiastowego uzupełnienia.

Hasła te wykorzystuje się również podczas przekazywania sygnałów treningowych.

Wyższe stany gotowości bojowej mogą być wprowadzone również zarządzeniami na piśmie, które umieszczone są w różnokolorowych kopertach^{1/} i przechowywane u służb operacyjnych i dyżurnych oddziału.

W kopertach kolejno ponumerowanych umieszczone są zarządzenia na wprowadzenie w pułku lotnictwa stanu:

- w zielonej nr 1 - podwyższonej gotowości bojowej;
- w białej nr 2 - gotowości bojowej zagrożenia wojennego;
- w czerwonej nr 3- pełnej gotowości bojowej.

Przekazywane przez dyżurną służbę operacyjną sygnały oznaczają polecenie otwarcia odpowiedniej koperty i wprowadzenie właściwego stanu gotowości bojowej.

Na przykład w celu wprowadzenia stanu PdGB przekazany jest sygnał polecający otwarcie koperty zielonej, zaś dla bezpośredniego przejścia ze stanu StGB do GBZW lub pełnej - dwa sygnały jednocześnie: pierwszy - polecający otwarcie koperty zewnętrznej zielonej, drugi - otwarcie właściwej koperty białej lub czerwonej.

Ostrzeżenie - jest to uprzedzenie pułku lotnictwa o zagrożeniu uderzeniami środków napadu powietrznego, jak również o przelotach satelitów rozpoznawczych^{2/}, groźbie skażenia promieniotwórczego, chemicznego i zakażenia biologicznego. Ostrzeżenie w zależności od sytuacji powinno umożliwić oddziałowi lotniczemu wykona-

1/ Stosuje się trzy kolory kopert: zieloną /zewnętrzną/ oraz białą i czerwoną, które znajdują się wewnątrz zielonej. Koperty takie dla pułku lotnictwa opracowuje ZT, a dla samodzielnego oddziału lotniczego DWL.

2/ Uprzedzenie o przelotach satelitów rozpoznawczych ma na celu podjęcie przedsięwzięć maskowania jednostek przed satelitarnym rozpoznaniem radioelektronicznym przeciwnika oraz wyłączenie urządzeń i systemów radioelektronicznych bądź włączanie urządzeń na pozornych PRT.

nie z wyprzedzeniem niezbędnych przedsięwzięć zmniejszających skutki uderzeń środków napadu powietrznego.

Informacje i sygnały ostrzegania o zagrożeniu przekazywane są w systemie OPK oraz w systemie powszechnego ostrzegania ludności.

Powiadamanie - jest to przekazywanie w wewnętrznym systemie alarmowania^{1/} pułku lotnictwa kadrze zawodowej i żołnierzom służby zasadniczej informacji dotyczącej kierowania procesem osiągnięcia WSGB i mobilizacyjnego rozwinięcia.

W pułku lotnictwa utrzymuje się system łączności w gotowości do przyjęcia i przekazania sygnałów /rozkazów, zarządzeń/. System ten musi stale zapewniać możliwość przekazania jednocześnie wszystkim lub wybranym ogniom dowodzenia decyzji dotyczących osiągnięcia WSGB, operacyjnego i mobilizacyjnego rozwinięcia, obrony i osłony przed uderzeniami, ochrony przed skażeniami i zakażeniami oraz innych pilnych zadań.

System ten dubluje się przez ruchome środki łączności /gońców/ na wypadek awarii /zniszczenia/ sieci łączności przewodowej. Alarmowanie /powiadamanie/ kadry i podległych ogniw należy do obowiązku służb dyżurnych jednostek, wykorzystujących do tego techniczne środki łączności oraz wydzielone siły i środki. Służby te powinny być odpowiednio wyposażone w techniczne środki łączności oraz w jednolitą dokumentację /dzienniki, tabele sygnałowe itp./.

W celu usprawnienia powiadamiania kadry stosuje się system zwany "łańcuchowym". Polega on na tym, że każdemu alarmowanemu przez urządzenie "TESA" przydziela się do powiadamiania 2-3 osoby zamieszkałe w sąsiedztwie. Do alarmowania kadry i pododdziałów ustala się wewnętrzne sygnały alarmowe /w ograniczonej ilości/.

W celu doskonalenia systemu alarmowego i szkolenia służb dyżurnych organizuje się i prowadzi szkolenia instruktazowe dla służb dyżurnych, sprawdziany ze znajomości obowiązków, kontrole sprawności funkcjonowania systemu oraz treningi w zakresie alarmowania i ostrzegania. Szczególną uwagę zwraca się na wyrobienie

^{1/} Załącznik nr 3 - Organizacja wewnętrznego alarmowania /wariant/.

nawyków w przekazywaniu sygnałów /rozkazów, zarządzeń/, zwłaszcza za pomocą technicznych środków łączności z wykorzystaniem tabel sygnałowych oraz specjalnych kopert.

Jak już wspomniano wcześniej dyżurna służba operacyjna pułku lotnictwa z chwilą otrzymania sygnału /rozkazu, zarządzenia/ dotyczącego wprowadzenia WSGB, zapoczątkowuje oraz nadzoruje realizację przedsięwzięć ujętych w planie osiągnięcia WSGB do czasu przybycia na SD dowódcy pułku i rozpoczęcia działalności zmiany bojowej SD.

Ustalenia i zasady planowania osiągnięcia WSGB z reguły są zawarte w dokumentach stanowiących podstawę planowania /wymieniono je na początku tego rozdziału/, oraz wytycznych dowódcy wojsk lotniczych^{1/} i dowódcy związku taktycznego. Wytyczne te mogą być przekazane pisemnie lub ustnie. W zasadzie DWL wydaje wytyczne pisemnie a dowódca ZT ustnie.

W wytycznych tych uwzględnia się ewentualne wątpliwości wynikające ze specyfiki warunków osiągnięcia WSGB przez poszczególne pułki lotnictwa, z ich bazowania, wyposażenia, uzbrojenia itp.

Podział sił i środków pułku lotnictwa na rzuty

W celu sprawnego osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej przez siły i środki pułku lotnictwa ugrupowuje się je w odpowiednie rzuty, które w nakazanym czasie normatywnym^{2/} osiągają gotowość bojową do wykonania określonych zadań.

W pułku lotnictwa wyodrębnia się: rzut bojowy, rzut transportu powietrznego oraz dwa rzuty naziemnego zabezpieczenia.

Rzut bojowy składa się z personelu latającego i samolotów bojowych oraz szkolno-bojowych. I rzut naziemnego zabezpieczenia w składzie:

- czołówki zabezpieczenia /siły i środki etatu pokojowego/;
- pozostałości /część sił i środków etatu pokojowego i uzupełnienia mobilizacyjnym trybem alarmowym/.

^{1/} Do obowiązującej instrukcji o gotowości bojowej DWL wydał wytyczne pod nazwą: "Wykaz ustaleń i uzupełnień do instrukcji o gotowości bojowej wojsk cz.II /szczebla taktycznego" z dnia 16.01.1986 roku.

^{2/} Czasy te podano w załączniku nr 1.

Rzut ten jest przeznaczony do zabezpieczenia działań bojowych pułku na lotnisku położonym w rejonie wyjściowym do operacji. Czołówka zabezpieczenia osiąga gotowość do wymarszu po 1 godz. od czasu osiągnięcia gotowości bojowej przez rzut bojowy, czyli w czasie do 4 godz. jest w gotowości do przegrupowania się do rejonu alarmowego lub na lotnisko operacyjne. Pozostałość również w czasie do 4 godz. przegrupowuje się do rejonu alarmowego gdzie jest uzupełniana, albo niezbędna część sił i środków pozostaje na lotnisku stałym do zabezpieczenia wylotu rzutu bojowego do chwili osiągnięcia gotowości do zabezpieczania rzutu bojowego przez drugi rzut.

II rzut naziemnego zabezpieczenia w składzie:

- niepełnej komendy lotniska zapasowego /NKLZ/;
- uzupełnienia komendy lotniska zapasowego /UKLZ/;
- pozostałości /część sił i środków etatu pokojowego i uzupełnienie trybem normalnym/. W przeważającej części są to siły i środki głównie z mobilizacji. Rzut ten jest przeznaczony do zabezpieczenia działań bojowych pułku z lotniska stałego i zapasowego /lub drogowego odcinka lotniskowego DOI/.

Przy czym NKLZ osiąga gotowość do przyjęcia określonych sił rzutu bojowego w czasie do 1 godz., natomiast UKLZ osiąga gotowość do wymarszu na lotnisko zapasowe /DOI/ w czasie do 3 godz.

Niepełna komenda lotniska zapasowego znajduje się na lotnisku zapasowym i stanowi niezbędną ilość sił i środków umożliwiającą utrzymywanie lotniska zapasowego w stanie eksploatacyjnym, konserwację i ochronę znajdującego się na nim sprzętu oraz przyjęcie części sił rzutu bojowego.

Uzupełnienie komendy lotniska zapasowego znajduje się na lotnisku stałym i już po wprowadzeniu stanu podwyższonej gotowości bojowej przegrupowuje się na lotnisko zapasowe i wraz ze znajdującymi się tam siłami i środkami tworzy komendę lotniska zapasowego /KLZ/ zdolną do zabezpieczenia ograniczonych działań 1-2 eskadr. Siły i środki KLZ wraz z pozostałością II rzutu, tworzą II rzut naziemnego zabezpieczenia.

Pozostałość II rzutu naziemnego zabezpieczenia zabezpiecza wylot pozostałej części rzutu bojowego i osiąga pełną gotowość /po mo-

bilizacyjnym rozwinięciu/ do 24 godz. do przegrupowania się na lotnisko operacyjne lub zapasowe.

W każdym rzucie naziemnego zabezpieczenia jest po 50% sił i środków etatu wojennego. Rzuty te, ich siły i środki nie biorące udziału w zabezpieczaniu działań rzutu bojowego, natychmiast po osiągnięciu gotowości bojowej przegrupowuje się do rejonów alarmowych lub na wskazane lotniska /operacyjne, zapasowe, pośrednie/.

Oprócz tych dwóch rzutów pułk w czasie prowadzenia pełnej mobilizacji organizuje komendę lotniska stałego /KLS/, której skład i wyposażenie powinny zapewnić przyjęcie na lotnisku do klucza włącznie i odtworzenie gotowości bojowej pojedynczych samolotów oraz zapewnić ochronę i obronę lotniska.

Powyższe ustalenia planistyczno-organizacyjne stanowią podstawę do opracowania zasadniczych dokumentów normujących i regulujących proces osiągania wyższych stanów gotowości bojowej.

2.2. Dokumentacja gotowości bojowej.

W ramach planowania procesu osiągania wyższych stanów gotowości bojowej w pułku lotniczym opracowuje się następujące dokumenty:

- plan osiągania wyższych stanów gotowości bojowej - część opisowa i graficzna /mapa w odpowiedniej skali z wrysowanym zasadniczym rejonem alarmowym /pozycjami bojowymi/ i drogami wyprowadzającymi z miejsca stałej dyslokacji i z zapasowych rejonów alarmowych/;
- instrukcję dla dyżurnej służby operacyjnej oraz oficera dyżurnego pułku wraz z załączonymi do nich harmonogramami czynności w zakresie osiągania WSGB;
- wkładkę aktualizująca plan osiągania WSGB na okres pobytu pułku lub części jego sił /pododdziałów/ w miejscach czasowego pobytu /szkolenie polityczne, ćwiczenia, wykonywanie zadań szkoleniowo-produkcyjnych i innych/;

- zeszyt alarmowy dla dowódcy pododdziału;
- rozliczenia bojowe imienne i zbiorcze;
- zeszyty alarmowe kadry zawodowej;
- telegramy do odwołania żołnierzy z urlopów itp.

2.2.1. Plan osiągania wyższych stanów gotowości bojowej pułku lotnictwa

Plan osiągania wyższych stanów gotowości bojowej^{1/} jest zbudowany z dwóch części - opisowej i graficznej.

Część opisowa planu OWSGB w swej istocie zawiera zestaw opisów, które w swej treści wyrażają decyzję dowódcy o osiągnięciu przez pułk WSGB.

Powyższą treść /przedstawianą w legendzie^{2/} do planu osiągania WSGB/ usystematyzowano w następujące rozdziały.

I. OGÓLNA CHARAKTERYSTYKA STANU STAŁEJ GOTOWOŚCI BOJOWEJ

Opracowuje się na podstawie wytycznych przełożonego uwzględniając charakter i przeznaczenie pułku, wykonywane zadania, sposób i czas ich realizacji, bazowanie i możliwości bojowe itp.

II. MYŚL PRZEWODNIA OSIĄGANIA WYŻSZYCH STANÓW GOTOWOŚCI BOJOWEJ

Stan podwyższonej gotowości bojowej ... pułk lotnictwa osiąga w miejscu stałej dyslokacji, realizując w określonym czasie kolejno nakazane przez dowództwo dywizji lotnictwa przedsięwzięcia tego stanu lub realizując na sygnał DWL w sposób skryty /np. pod pozorem przygotowania do ćwiczeń/. Wszystkie przedsięwzięcia w czasie /ustalonym dla danego pułku lotnictwa/.

Zadania stanu gotowości bojowej zagrożenia wojennego pułku lotnictwa osiąga w trybie alarmowym w czasie:

1/ ze stanu stałej gotowości bojowej:

a/ bez powołania należnego uzupełnienia - ... godz.;

b/ z powołaniem należnego uzupełnienia - ... godz.;

^{1/} Strona tytułowa planu OWSGB - patrz wzór 1.

^{2/} Legenda do planu OWSGB - patrz wzór 2 /strona tytułowa/.

- 2/ ze stanu podwyższonej gotowości bojowej:
- a/ bez powołania należnego uzupełnienia - ... godz.;
 - b/ z powołaniem należnego uzupełnienia - ... godz.

Zadania stanu pełnej gotowości bojowej ... pułk lotnictwa osiąga w zasadniczych rejonach alarmowych w czasie:

- 1/ ze stanu stałej gotowości bojowej:
- a/ bez uzupełnienia do etatu czasu "W" - ... godz.;
 - b/ z uzupełnieniem do etatu czasu "W" - ... godz.;
- 2/ ze stanu podwyższonej gotowości bojowej:
- a/ bez uzupełnienia do etatu czasu "W" - ... godz.;
 - b/ z uzupełnieniem do etatu czasu "W" - ... godz.

III. ORGANIZACJA WEWNĘTRZNEGO ALARMOWANIA

- a/ kadry zawodowej /ilość i procent w stosunku do stanu ewidencyjnego kadry alarmowanej przy wykorzystaniu urządzenia TESA-P, telefonicznie i łącznikami oraz orientacyjny czas alarmowania/;
- b/ pododdziałów /wymienić środki wykorzystywane do alarmowania pododdziałów w rejonach zakwaterowania i sposoby alarmowania pododdziałów przebywających na placach ćwiczeń oraz w obiektach szkoleniowych, a także w obrębie garnizonu/.

IV. ORGANIZACJA MOBILIZACYJNEGO ROZWINIĘCIA JEDNOSTKI

Treść punktu IV została określona we "Wzorach dokumentów do instrukcji o mobilizacyjnym rozwinięciu jednostek wojskowych" sygn.Szt.Gen.1089/82 str.13-19. Prowadzi katedra mobilizacji.

V. HARMONOGRAM PRZEDSIĘWZIĘĆ REALIZOWANYCH W CZASIE OSIĄGANIA WYŻSZYCH STANÓW GOTOWOŚCI BOJOWEJ^{1/}

Opracowuje się na podstawie załącznika nr 1 do Instrukcji o gotowości bojowej wojsk cz.II dostosowując przedsięwzięcia do warunków i specyfiki jednostki.

1/ -----
Harmonogram - patrz wzór 3.

Harmonogram opracowuje się z takim założeniem, aby umożliwić dokładne śledzenie procesu osiągania gotowości bojowej, a także zapewniać dowódcy kierowanie pododdziałami i elementami ugrupowania bojowego pułku w toku osiągania poszczególnych stanów gotowości bojowej. Dlatego też zawarte w nim przedsięwzięcia powinny być uszeregowane w stosunku do czasu ich wykonywania po wprowadzeniu odpowiedniego stanu gotowości bojowej.

VI. OGÓLNY PODZIAŁ SIŁ I ŚRODKÓW DO WYKONANIA ZADAŃ^{1/}

Wyszczególnia się tu siły i środki wydzielone do:

- alarmowania i powiadamiania;
- rozwinięcia bazy mobilizacyjnej i kierowania procesem mobilizacji;
- rzutu bojowego;
- rzutów naziemnego zabezpieczenia itp.

VII. ORGANIZACJA DOWODZENIA I ŁĄCZNOŚCI W CZASIE OSIĄGANIA WSGB

- w miejscu stałej dyslokacji;
- podczas opuszczania miejsca stałej dyslokacji;
- w czasie przegrupowania do rejonu alarmowego;
- w rejonie alarmowym.

VIII. ORGANIZACJA ZABEZPIECZENIA PROCESU OSIĄGANIA WSGB^{2/}

W dokumencie tym wpisuje się tylko te zadania do realizacji których wydzielane są siły i środki.

IX. NORMY I URZUTOWANIE ZAPASÓW PODSTAWOWYCH ŚRODKÓW BOJOWYCH I MATERIAŁOWYCH^{3/}

Opracowuje się na podstawie załącznika nr 3 do instrukcji osiągania gotowości bojowej wojsk cz.II. "Normy i urzutowanie w wojskach podstawowych zapasów amunicji i środków materiałowych".

^{1/} Ogólny podział sił i środków - patrz wzór 4.

^{2/} Wzór - 5.

^{3/} Wzór - 6.

X. PLAN EWAKUACJI ZAPASÓW MATERIAŁOWYCH

Opracowuje się na formularzu ujętym w katalogu druków -
syg.Szt.Gen.904/79. Symbol kat.MON-ZPM-m/1.

XI. PLAN POBIERANIA SPRZĘTU I MATERIAŁÓW PRZECHOWYWANYCH POZA JEDNOSTKĄ

Opracowuje się na formularzu ujętym w katalogu druków -
syg.Szt.Gen.904/79. Symbol kat.MON-ZPM-m/11.

XII. PLAN ZGRYWANIA BOJOWEGO MOBILIZACYJNIE ROZWIJANYCH JEDNO- STEK WOJSKOWYCH

Opracowuje się w formie oddzielnego zbioru dokumentów
zgodnie z wytycznymi Gł.Insp.Szkol.w sprawie zgrywania bojowego
mobilizacyjnie rozwijanych jednostek wojskowych nr pf290 z dnia
31.3.1983 r.

XIII. DOKUMENTY ŁĄCZNOŚCI

Opracowuje się w formie oddzielnego zbioru dokumentów
stanowiących załącznik do planu OWSGB. Zbiór ten obejmuje:

1. Schemat łączności radioliniowej i przewodowej - opracowany
na mapie w skali 1 : 50000.
2. Tabela kryptonimów i adresów radiowych oraz sygnałów rozpoznawczych osób funkcyjnych - wg obowiązujących wzorów.
3. Wykaz łączny wydzielonych z sieci telekomunikacyjnej resortu
łączności.
4. Schemat łączności radiowej.
5. Tabelę danych dla sieci radiowej.
6. Tabelę danych radioliniowych.
7. Schemat łączności specjalnej.
8. Schemat organizacji wojskowej poczty polowej.
9. Plan wymiany przesyłek pocztowych.
10. Wytyczne organizacyjno-eksploatacyjne.

11. Rozliczenie sił i środków łączności wg realizowanych zadań.

XIV. TERMINY SKŁADANIA MELDUNKÓW

Cześć graficzna planu OWSGB opracowywana jest na mapach w odpowiedniej skali.

Na mapie w skali 1 : 200 000 i 1 : 50 000 wrysowuje się:

1. miejsce /lotnisko/ stałej dyslokacji i lotnisko zapasowe /DOL/ pułku;
2. zapasowe rejon alarmowe pułku i elementy bazy mobilizacyjnej /PKI, PRT, PPW oraz PPZb/;
3. drogi marszu do rejonów alarmowych i na lotnisko zapasowe /DOL/;
4. oś trasy i profil lotu oraz kolejność przebazowania rzutu bojowego w czasie rozśrodkowania;
5. organizacja regulacji ruchu /w liczniku skład, w mianowniku nazwa pododdziału wystawiającego posterunek/;
6. ubezpieczenie bojowe zajmowanych rejonów alarmowych /lotniska zapasowego lub DOL/;
7. schemat ugrupowania rzutu bojowego i rzutów naziemnego zabezpieczenia;
8. czas opuszczenia miejsca stałej dyslokacji przez pułk - w liczniku ze stanu St.GB, w mianowniku z PdGB;
9. czas osiągnięcia gotowości w rejonie alarmowym /lotnisku zapasowym/ - w liczniku ze StGB, w mianowniku z PdGB;
10. organizację wyprowadzenia dowództwa i pododdziałów do zapasowego rejonu alarmowego - na planie miasta /szkicu/ naklejo-
nym na mapę, w tym:
 - rozmieszczenie dowództwa i pododdziałów w miejscu stałej dyslokacji;
 - rozmieszczenie dowództwa i pododdziału na punktach zbiórek;
 - bramy wyjazdu z miejsca stałej dyslokacji;

- wewnętrzne posterunki regulacji ruchu;
- miejsce i czas pracy zespołu kierowania mobilizacyjnym rozwinięciem.

Na odrębnej mapie w skali 1 : 50 000 wrysowuje się zasadniczy rejon alarmowy, która przechowuje się wg odrębnych ustaleń.

Koncepcję mobilizacyjnego rozwinięcia pułku opracowuje się na oddzielnym schemacie.

Plany osiągnięcia WSGB opracowuje się w dwóch egzemplarzach, z których jeden przesyła się do przełożonego. Plany jak i inne dokumenty uaktualnia się na bieżąco wprowadzając systematycznie zmiany w składzie osobowym, strukturze organizacyjnej, wyposażeniu itp. Do opracowania planów osiągnięcia WSGB powołuje się zespół stały w składzie: dowódca, jego etatowi zastępcy oraz szefowie komórek operacyjnych, mobilizacyjnych i łączności. W zależności od decyzji dowódcy do prac w planowaniu mogą być wyznaczani i inni oficerowie funkcyjni, którzy uczestniczą w planowaniu tylko w ustalonym zakresie.

W celu zachowania tajemnicy osiągnięcia WSGB zabrania się:

- wnoszenia dokumentów osiągnięcia WSGB z wydzielonych pomieszczeń bez zgody dowódcy lub szefa sztabu pułku;
- prowadzenia rozmów na tematy związane z opracowaniem planów osiągnięcia WSGB - przez nieutajnione środki łączności, jak też poza pomieszczeniami przeznaczonymi do tych prac;
- dokonywania odpisów i wyciągów planów osiągnięcia WSGB bez zezwolenia dowódcy pułku.

2.2.2. Instrukcje osiągnięcia WSGB służb dyżurnych pułku lotnictwa

Instrukcja dla dyżurnej służby operacyjnej pułku lotnictwa opracowuje szef sztabu pułku wraz z wyznaczonym zespołem. Opisuje się w niej wszystkie istotne zadania i obowiązki wynikające z warunków ustalonych, charakteru i przeznaczenia jednostki oraz szerebla dowodzenia. Instrukcja, o której mowa składa się z trzech rozdziałów i czterech załączników.

W rozdziale pierwszym ujmuje się:

1. w zakresie utrzymania stałej gotowości bojowej:
 - uprawnienia w zakresie utrzymania ciągłości dowodzenia;
 - uprawnienia w zakresie dowodzenia podczas nieobecności dowódcy /kompetencje, metody, sposoby i warunki realizacji dowodzenia/;
 - uprawnienia w zakresie kontroli i nadzoru działalności służb dyżurnych niższych organów dowodzenia;
2. w zakresie osiągania wyższych stanów gotowości bojowej:
 - prawo wprowadzania WSGB /opis wariantów otrzymania sygnału na wprowadzanie odpowiednich stanów GB/;
 - tryb wykonywania zadań związanych z osiąganiem WSGB;
 - podległość i nadrzędność w systemie alarmowym.

W rozdziale drugim ujmuje się:

1. zadania w zakresie utrzymania stałej gotowości bojowej:
 - zbieranie, rejestrowanie i analiza otrzymywanych informacji o wojskach własnych i przeciwniku;
 - przekazywanie zarządzeń dowódcy i szefa sztabu;
 - nadzorowanie pełnienia przez wyznaczone siły dyżurów bojowych;
 - sposoby postępowania w przypadkach szczególnych /np. zwalczanie klęsk żywiołowych itp./;
 - prowadzenie adnotacji o miejscu czasowego pobytu, dowództwa lub podległych pododdziałów;
 - sprawdzanie i sprawowanie nadzoru nad utrzymaniem sprawności środków łączności;
 - przeprowadzanie zgodnie z planem treningów powiadamiania kadry i pododdziałów;
 - opracowywanie dla dowództwa codziennych oraz doraźnych meldunków operacyjnych;
 - inne zadania wynikające z charakteru nuzku;
2. zadania w zakresie osiągania WSGB:
 - przyjmowanie i przekazywanie sygnałów zgodnie z harmonogramem

- kierowanie wstępna faza osiągania WSGB do czasu przybycia dowódcy /szefa/;
- przekazywanie do pododdziałów doraźnie zleconych zadań w zakresie OWSGB lub mobilizacyjnego rozwinięcia;
- zbieranie i opracowywanie informacji o stanie osiągania WSGB;
- utrzymywanie ciągłej łączności z siłami przegrupowującymi się;
- inne zadania wynikające ze specyfiki pułku.

Rozdział trzeci dotyczy organizacji i zasad pełnienia służby /skład, zmiany, odpoczynek itp./.

Do instrukcji opracowuje się załączniki, które są jej integralną częścią, w których zawarte są:

- harmonogram czynności DSO w zakresie osiągania WSGB /kolejno w czasie wypisane przedsięwzięcia osiągania WSGB w pułku/;
- wykaz aktualnych sygnałów alarmowania, powiadamiania i ostrzegania;
- plan alarmowania, powiadamiania i ostrzegania;
- tabele sygnałowe.

Oprócz wyżej wymienionych do zestawu dokumentów DSO można /według uznania przełożonych/ włączyć grafiki, wykazy, modele sieciowe itp.

Instrukcja dla oficera dyżurnego pułku lotnictwa jest opracowywana przez szefa sztabu pułku wraz z wyznaczonym zespołem, a zatwierdzana przez dowódcę pułku. Instrukcja ta składa się z dwóch rozdziałów i załączników.

W rozdziale pierwszym nazwanym "część ogólna" opisuje się rolę, miejsce, przeznaczenie i podległość służby, a ponadto obowiązki oficera dyżurnego wynikające z regulaminu i przeznaczenia pułku.

W rozdziale drugim ujmuje się zadania dotyczące utrzymania stałej i osiągania WSGB, a w tym:

- prawo zarządzania WSGB;
- zadania w zakresie osiągania PdGB;
- zadania w zakresie osiągania GBZW i pełnej gotowości bojowej.

Ponadto do instrukcji wykonane są załączniki takie jak:

- harmonogram czynności oficera dyżurnego pułku w zakresie osiągnięcia WSGB;
- plan alarmowania i powiadamiania kadry w miejscu stałej dyslokacji;
- wykaz aktualnych sygnałów alarmowania, ostrzegania i powiadamiania;
- plan rozmieszczenia pododdziałów w obiekcie koszarowym;
- i inne /w zależności od potrzeb/.

Z wymienionych instrukcji DSO i oficera dyżurnego pułku na podstawie załączników można sporządzić odpowiednie wykresy, wypisy, które dla usprawnienia posługiwania się nimi umieszcza się na pulpitych, biurkach, urządzeniach podświetlających itp.

2.2.3. Inne dokumenty opracowywane w toku planowania osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej

Wkładka aktualizująca plan osiągnięcia WSGB - opracowuje się w formie graficznej na mapie wraz z legendą /część opisowa/.

W formie graficznej na mapę nanosi się:

- miejsce stałej dyslokacji;
- zapasowe rejony alarmowe, a w nich rozmieszczenie pododdziałów o dwa szczeble niżej, miejsce SD, ubezpieczenie rejonów;
- rejon czasowego pobytu sił i środków pułku lotnictwa a w tym: punkty zbiórki, drogi marszu z rejonu czasowego pobytu do miejsca stałej dyslokacji i zapasowych rejonów alarmowych;
- tabele dotyczące: zestawienie sił i środków wyprowadzonych do rejonu czasowego pobytu, sygnały dowodzenia, sygnały alarmowe i sposób ich przekazania, schemat łączności, ugrupowanie itp.

W formie opisowej - w legendzie ujmuje się:

- myśl przewodnią osiągnięcia WSGB;
- harmonogram zasadniczych czynności osiągnięcia WSGB dla sił i środków w miejscach czasowego pobytu;
- podział sił i środków do wykonania zadań w procesie osiągnięcia WSGB;

- niezbędne kalkulacje dotyczące osiągnięcia WSGB i mobilizacyjnego rozwinięcia w miejscu stałej dyslokacji i w zapasowych rejonach alarmowych;
- inne zagadnienia stosownie do specyfiki jednostek.

Imienne rozliczenie bojowe prowadzi się w pułku lotnictwa i podległych mu pododdziałach do szczebla kompanii włącznie. W rozliczeniu tym ujmuje się obowiązki dla całego stanu osobowego oraz funkcje w czasie osiągnięcia WSGB. W przypadku nieobecności osób wyznaczonych na określone stanowiska wyznacza się czasowych zastępców.

Zbiorcze rozliczenie bojowe wykonuje się na szczeblu pułku lotnictwa i pododdziału. Ujmuje się w nim stopień wykszolenia personelu latającego w określonych warunkach atmosferycznych, siły i środki będące poza obrębem garnizonu, siły i środki nie biorące udziału w osiągnięciu GB /uszkodzony sprzęt, niewyszkoleni i chorzy żołnierze itp./, siły i środki przeznaczone do osiągnięcia GB itp.

Rozliczenia takie dla pułku wykonują wyznaczone do tego osoby funkcyjne, natomiast dla pododdziałów osobiście dowódcy pododdziału.

Ustalone w danym dniu rozliczenie bojowe obowiązuje przez całą dobę, a zaistniałe zmiany w ciągu doby uwzględnia się w dniu następnym.

Zeszyty alarmowe - są podstawowym dokumentem pomocniczym dla kadry zawodowej w zakresie alarmowania i osiągnięcia WSGB podległych pododdziałów. Prowadzi je kadra dowódcza /kierownicza/ od dowódcy kompanii wzwyż.

Zeszyty alarmowe prowadzi się w formacie A-5 i aktualizuje na bieżąco.

Dowódcy eskadr prowadzą zeszyt w formacie A-4, w którym oprócz danych obowiązujących wszystkich prowadzących zeszyty alarmowe, ujmują dane dotyczące eskadry.

Z zasady zeszyt alarmowy składa się z ośmiu rozdziałów, w których ujmuje się:

- 1/ Obowiązujące systemy alarmowe.

- 2/ Tryb alarmowania /od kogo otrzymany sygnał, komu przekazać, gdzie i w jakim czasie przybyć, komu meldować itp./.
- 3/ Zadania wykonywane w procesie osiągania WSGB i czas ich realizacji:
 - a/ w stałej gotowości bojowej;
 - b/ w gotowości bojowej zagrożenia wojennego;
 - c/ w pełnej gotowości bojowej;
 - d/ po osiągnięciu pełnej gotowości bojowej;
 - e/ w czasie wyjścia w rejon alarmowy, lotnisko operacyjne, zapasowe itd.
- 4/ Ważniejsze normy i stałe terminy, wykaz kryptonimów, numerów telefonicznych i sygnałów rozpoznawczych osób funkcyjnych:
 - a/ ważniejsze normy czasowe: czas osiągania GBZW i P*GB/;
 - b/ czas wyjścia /rozwinęcia/ poszczególnych elementów bazy mobilizacyjnej;
 - c/ czas opuszczenia miejsca stałej dyslokacji, zajęcia rejonu itp.;
 - d/ inne normy czasowe;
 - e/ wykaz kryptonimów, ważniejszych numerów telefonicznych i sygnałów rozpoznawczych osób funkcyjnych.
- 5/ Tabele sygnałów ostrzegania i alarmowania.
- 6/ Zestawienie wyposażenia alarmowego kadry.
- 7/ Wykaz zabieranych dokumentów.
- 8/ Inne dane, notatki ze szkoleń, treningów, ćwiczeń oraz uwagi osób kontrolujących.

Treść wpisywana do zeszytu alarmowego powinna być dostosowana do specyfiki pododdziału /inna będzie treść w eskadrze, inna w batalionie łączności czy radiotechnicznym pomimo, że jest to ten sam szczebel organizacyjny/ i jego zadań alarmowych.

W celu sprawnego osiągania WSGB jak wspomniano wcześniej dowódca może zarządzić wykonanie dokumentów pomocniczych. Jednym z nich może być sieciowy model osiągania WSGB ułatwiający dowódcy pułku lotnictwa kierowanie tym procesem. Właśnie z uwagi na praktyczne znaczenie tego dokumentu w skrypcie przedstawiono ogólne

wnioski z niego wynikające i dotyczące jego wykorzystania.

Opracowanie sieciowego modelu osiagania PtGB rozpoczyna się od wybrania i zestawienia poszczególnych czynności^{1/} oraz ustalenia czasu ich trwania, przy czym stopień szczegółowości modelu może być różny i zależy od koncepcji jego wykorzystania. Szczególną uwagę należy zwrócić na zachowanie kolejności występowania poszczególnych zdarzeń wraz z uwzględnieniem ich wzajemnych powiązań i współzależności. Najistotniejszą sprawą jest ustalenie ścieżki /ścieżek/ krytycznej i opracowanie wniosków do praktycznego wykorzystania.

W prezentowanym w skrypcie modelu sieciowym^{2/} wybrano te pododdziały i elementy ugrupowania bojowego plmb, dla których normy czasowe są ustalone zawczasu i muszą być wykonane niezależnie od realizacji całego zamierzenia. Dotyczy to:

- pododdziałów lotniczych /eskadr/;
- pododdziałów lotniczo-technicznych;
- czołówki i I rzutu naziemnego zabezpieczenia;
- baterii artylerii przeciwlotniczej;
- stanowiska dowodzenia i zapasowego stanowiska dowodzenia;
- komendy lotniska zapasowego /NKLZ i UKLZ/.

Czas realizowania przedsięwzięć przez pododdziały i elementy ugrupowania bojowego nie jest zaliczany do ogólnego czasu osiagania przez pułk pełnej gotowości bojowej. Pododdziały pułku lotnictwa po osiagnięciu pełnej gotowości bojowej wykonują postawione przed nimi zadania.

Osiagnięcie gotowości bojowej przez ostatni z elementów jest równoznaczne z osiagnięciem pełnej gotowości bojowej przez pułk, co oznacza zakończenie prac na sporządzaniem tej części modelu. Z tego też względu w załączonym modelu sieciowym, oprócz ścieżki krytycznej całego układu, istnieje kilka innych ścieżek dla tych elementów, które posiadają zawczasu ustalone normy czasowe.

1/ Wykaz czynności do modelu sieciowego /wariant/ - załącznik nr 4.

2/ Model sieciowy /wariant/ osiagania WSCB w pułku lotnictwa przedstawia załącznik nr 5.

Jest to spowodowane tym, że niektóre czynności, mimo iż muszą być wykonane w nakazanych czasach, nie mają jednak wpływu na proces mobilizacji. Wskazują one tylko na gotowość poszczególnych elementów ugrupowania pułku do wykonania nakazanych zadań. Odnosi się to także do całego pułku lotnictwa, który jest w stanie wykonywać przewidywane dla niego zadania, ale tylko wtedy, kiedy jest w stałym miejscu bazowania./lotnisko stałe, zapasowe, DOL/. Natomiast do przebazowania na lotnisko położone w rejonie wyjściowym do operacji dysponuje początkowo, tylko niektórymi elementami pierwszego rzutu. Całym pierwszym rzutem naziemnego zabezpieczenia może dysponować dopiero po zakończeniu mobilizacji w mobilizacyjnym trybie alarmowym. Dlatego też wymienione wyżej elementy ugrupowania pułku lotnictwa nie dysponują rezerwami czasowymi, które mogłyby posiadać, gdyby to dotyczyło ostatniego zdarzenia modelu - jakim jest zakończenie mobilizacji.

Inaczej można rozpatrywać ten sam przykład modelu w sytuacji gdy pułk nie otrzyma sygnału na przebazowanie rzutu bojowego i przegrupowanie rzutów naziemnych, aż do chwili zakończenia mobilizacji. Powstaną wówczas duże rezerwy czasowe, jednakże dla niektórych elementów będą one pozornymi. Wynika to z faktu, że eskadry lotnicze muszą osiągnąć gotowość do działań albo lotnisko zapasowe, gotowość do przyjęcia rzutu bojowego, mimo, że nie będzie on tam kierowany do czasu przeprowadzenia mobilizacji gdyż wymienione elementy ugrupowania mają z góry narzucone normy czasowe osiągania gotowości bojowej. Pozorne rezerwy czasowe posiadają również i inne elementy ugrupowania bojowego pułku lotnictwa.

Z modelu sieciowego wynika również, to że wszystkie podstawowe przedsięwzięcia wchodzące w zakres gotowości alarmowej pułku lotnictwa powinny być zrealizowane w ciągu około dwóch godzin, bo tylko wówczas pułk jest w stanie osiągnąć w nakazanym czasie pełną gotowość bojową.

2.3. Treść i kolejność pracy dowódcy i sztabu pułku lotnictwa podczas planowania i organizacji osiągania wyższych stanów gotowości bojowej.

Praca dowódcy i sztabu pułku lotnictwa nad planowaniem osiągania WSGB rozpoczyna się z chwilą otrzymania zadania. Finałnym efektem tej pracy jest plan osiągania wyższych stanów gotowości bojowej i nad jego sporządzeniem winien być skupiony główny wysiłek wyznaczonego do tego celu zespołu oficerów. Pozostałe dokumenty w swej zasadniczej części są jakby wypisem z tego planu a więc ich jakość w głównej mierze będzie zależeć od dokładności, szczegółowości i treści podstawowego dokumentu.

Za terminowe opracowanie przez sztab planu osiągania WSGB odpowiada dowódca pułku, natomiast szef sztabu jest głównym organizatorem pracy przy jego sporządzaniu. Stąd wniosek, że dowódca i szef sztabu pułku lotnictwa powinni wyróżniać się głęboką i szczegółową znajomością problematyki w zakresie osiągania WSGB.

Dlatego też przy zmianach zasad osiągania WSGB stosuje się na szczeblu dowództwa wojsk lotniczych szkolenie dowódców oraz szefów sztabów oddziałów i związków taktycznych. Ponadto po odbyciu szkolenia zarówno oddziały samodzielne jak i związki taktyczne organizują szkolenie oficerów wyznaczonych do opracowania planów osiągania WSGB w podległych jednostkach /pododdziałach/. Jest to niezbędne dla jednakowej interpretacji rozkazu dowódcy wojsk lotniczych w sprawie gotowości bojowej przez wszystkich oficerów biorących udział w opracowaniu dokumentacji gotowości bojowej pułków lotnictwa.

2.3.1. Analiza zadania

Dowódca pułku lotnictwa po otrzymaniu zadania odnośnie osiągania WSGB, może analizować je osobiście, wraz z szefem sztabu lub też w obecności ustalonego przez siebie zespołu oficerów. Podczas analizy zadania zwraca szczególną uwagę na te elementy, które mają decydujący wpływ na osiąganie przez podległe siły określonych stanów gotowości bojowej.

W zależności od stopnia szczegółowości oraz charakteru otrzymanego zadania, dowódca pułku winien uwzględnić:

- zadanie bojowe pułku podczas osiągania WSGB i w poszczególnych stanach gotowości bojowej;
- możliwości wykonania zadań posiadanymi siłami i środkami w określonych przez przełożonego terminach;
- liczbę i charakter mobilizowanych jednostek;
- kolejność rozwijania jednostek i osiągania przez nie pełnej gotowości bojowej;
- zabezpieczenie bojowe osiągania wyższych stanów gotowości bojowej;
- formę, treść i sposób opracowania dokumentów wchodzących w skład planu osiągania WSGB;
- formę i zakres współpracy z WKU, WSzW i organami terenowej administracji państwowej.

W wyniku dokonanej analizy zadania, dowódca pułku powinien zrozumieć cel doprowadzenia pułku do gotowości bojowej oraz wyodrębnić te zadania bojowe, które mają być niezwłocznie wykonane dyżurnymi i głównymi siłami pułku z chwilą otrzymania ustalonego sygnału lub według własnej decyzji odpowiednio do zaistniałej sytuacji, a także, w jaki sposób działania te będą zabezpieczane przez przełożonych.

W rezultacie analizy zadania dowódca określa, jakie przedsięwzięcia i w jakiej kolejności należy zrealizować, aby w sposób zorganizowany pułk osiągnął określony stan gotowości bojowej, a także dokonuje kalkulacji czasu niezbędnego do wykonania podstawowych przedsięwzięć, do których należy zaliczyć:

- rekonesans lotnisk i tras przemieszczenia rzutów naziemnego zabezpieczenia;
- rekonesans rejonów alarmowych i dróg doprowadzających do nich oraz dróg wyprowadzających wojska z rejonów na kierunek operacyjny;
- ocenę sytuacji, przygotowanie danych i wykonanie obliczeń dotyczących zbiórki składu osobowego, przygotowania sprzętu lot-

- niczego, przemieszczenia UKLZ na lotnisko zapasowe;
- powzięcie decyzji przez dowódcę pułku o osiaganiu WSGB przez pułk;
 - opracowanie planu osiagania WSGB i innych dokumentów;
 - przedstawienie przełożonemu planu osiagania WSGB do zatwierdzenia;
 - doprowadzenie do podległych pododdziałów zadań dotyczących osiagania przez nie WSGB;
 - organizację szkolenia składu osobowego pułku i pododdziałów zabezpieczenia w zakresie działania na wypadek wprowadzenia w pułku WSGB.

Po analizie zadania dowódca pułku lotnictwa precyzuje zamiar osiagania WSGB. Równocześnie wyznacza skład oficerów oraz określa w jakim stopniu i zakresie mogą być dopuszczeni do opracowania planu osiagania WSGB; rodzaj obliczeń i danych potrzebnych do oceny sytuacji oraz czas ich wykonania; z kim i w jakiej kolejności uzgadniać dokonywanie niezbędnych przedsięwzięć związanych z osiaganiem WSGB przez pułk.

2.3.2. Zamiar dowódcy pułku lotnictwa o osiaganiu wyższych stanów gotowości bojowej.

Zamiar dowódcy pułku o osiaganiu WSGB powinien stanowić koncepcję ogólnego sposobu osiagania poszczególnych stanów gotowości bojowej oraz wytyczną rozwiązania głównych problemów osiagania gotowości bojowej pułku. Zamiar ten dowódca ogłasza swoim zastępcom i grupie oficerów wyznaczonej ze sztabu do opracowania planu osiagania WSGB.

Ogólnie zamiar w swej treści powinien zawierać:

1. Cel osiagania wyższych stanów gotowości bojowej przez pułk.
2. Ogólny charakter zadania bojowego pułku w ramach osiagania wyższych stanów gotowości bojowej, a w tym podstawowe normy czasowe.
3. Ogólny podział sił i środków na rzuty.

4. Ogólny sposób osiągania poszczególnych stanów gotowości bojowej, w tym:

- koncepcję organizacji systemu alarmowania i powiadamiania składu osobowego;
- koncepcję osiągania stanu PdGB;
- koncepcję osiągania stanów GBZW i PtGB;
- rejony zbiorów kadry oraz rejony formowania rzutów naziemnego zabezpieczenia;

5. Ogólny sposób przebazowania rzutu bojowego.

6. Określenie ładunku bojowego.

7. Koncepcję zabezpieczenia osiągania WSGB.

8. Koncepcję dowodzenia.

Bezpośrednio po ogłoszeniu zamiaru dowódca pułku udziela wyznaczonym oficerom wytycznych do przygotowania danych do decyzji i niezbędnych przy opracowaniu planu osiągania WSGB.

W wytycznych przykładowo można ująć:

a/ dla szefa sztabu:

- opracowanie szczegółowego podziału zadań i pracy przy opracowaniu dokumentacji gotowości bojowej pułku;
- organizację i zabezpieczenie mobilizacyjnego rozwinięcia pułku;
- podział sił i środków sztabu na rzuty;
- organizację obrony i ochrony lotnisk, dróg przemarszu, rejonów alarmowych oraz regulacji ruchu;
- przedstawienie organizacji zabezpieczenia bojowego osiągania WSGB;
- opracowanie i czas przedstawienia planu osiągania WSGB do podpisu i zatwierdzenia.

b/ dla zastępcy dowódcy pułku ds techniki i zaopatrzenia:

- organizację materiałowo-technicznego zabezpieczenia osiągania WSGB;
- podział sił i środków batalionu zaopatrzenia na rzuty;
- organizację kolumn marszowych rzutów, ich obronę i ochronę;
- sposób przekazania lotnisk;

- organizację rozbudowy inżynieryjnej lotnisk i rejonów alarmowych;
- c/ dla zastępcy dowódcy pułku ds inżynieryjno-lotniczych:
- podział personelu i sprzętu na rzuty oraz wykorzystanie lotniczych środków transportowych;
 - organizację rozśrodkowania samolotów na lotnisku;
 - organizację doprowadzania samolotów do pełnej gotowości bojowej;
 - organizację inżynieryjno-lotniczego zabezpieczenia osiągnięcia WSGB;
- d/ dla zastępcy dowódcy pułku ds. liniowych /szkolenia/:
- propozycje przebazowania rzutu bojowego w zależności od warunków atmosferycznych i pory doby;
 - wykorzystanie środków UL i zakres przygotowania lotnisk do działań w różnych warunkach atmosferycznych;
 - organizację osiągnięcia WSGB przez rzut bojowy;
- e/ dla starszego oficera ds operacyjnych:
- wykonanie dokumentacji planu osiągnięcia WSGB;
 - zadania i wykorzystanie służb dyżurnych w czasie osiągnięcia WSGB;
 - organizację obrony przeciwlotniczej;
- f/ dla szefa zabezpieczenia chemicznego:
- plan obrony przed środkami masowego rażenia;
 - plan zabezpieczenia chemicznego w czasie osiągnięcia WSGB;
- g/ dla dowódcy bł i UL:
- propozycje podziału sił i środków na rzuty;
 - propozycje zabezpieczenia działań pułku siłami i środkami poszczególnych rzutów batalionu;
 - propozycje wykorzystania środków łączności podczas osiągnięcia WSGB.

Po udzieleniu wytycznych dowódca lub szef sztabu pułku zapoznaje oficerów sztabu z planem przygotowania pułku do osiągnięcia WSGB i szczegółowym harmonogramem opracowania planu osiągnięcia

nia WSGB. Jest to konieczne dla zsynchronizowania przedsięwzięć planistycznych w poszczególnych służbach.

Celowe jest, aby przygotowywanie propozycji rozwiązań głównych problemów osiągania WSGB w poszczególnych służbach /komórkach, pododdziałach/ odbywało się pod osobistym kierownictwem szefa sztabu pułku i było wzajemnie uzgadniane w poszczególnych służbach.

2.3.3. Podejmowanie przez dowódcę pułku lotnictwa decyzji o osiągnięciu wyższych stanów gotowości bojowej.

Powzięcie decyzji o osiągnięciu wyższych stanów gotowości bojowej poprzedza ocena sytuacji, którą dowódca pułku przeprowadza w następującej kolejności: nieprzyjaciel, wojska własne, teren, warunki klimatyczne, pora roku i doby, sytuacja skażeń promieniotwórczych, ekonomiczna sytuacja rejonu bazowania i społeczno-klasowy stan ludności.

a/ Nieprzyjaciel

Ocena nieprzyjaciela /wynikające z doktryny wojennej obowiązującej w SZUW/ ma na celu ustalenie prawdopodobnego przeciwnika na kierunku działań pułku oraz charakteru jego działań bojowych w początkowym okresie wojny, a także ich wpływu na przebieg osiągania gotowości bojowej przez pułk.

W tym celu analizuje się: zgrupowania wojsk lądowych; obecność broni jądrowej i środków jej przenoszenia; bazowanie lotnictwa przeciwnika i czas dolotu jego samolotów do rejonu działań bojowych /węzła lotniskowego/; możliwe sposoby działań lotnictwa uderzeniowego przeciwnika w czasie pokonywania OPL i wykonywania uderzeń na obiekty w rejonach bazowania pułku, rozmieszczenie oraz możliwości środków dowodzenia i zakłóceń radioelektronicznych.

W wyniku oceny prawdopodobnego przeciwnika, dowódca pułku powinien wyciągnąć wnioski dotyczące: ważności kierunku, rozporządzalnego czasu na przygotowanie pułku do działań bojowych w wypadku niespodziewanej napaści przeciwnika, przedsięwzięć,

jakie należy zastosować w celu maksymalnego skrócenia terminów doprowadzenia pułku do pełnej gotowości bojowej, podwyższenia żywotności i utrzymania ciągłości dowodzenia, możliwych wariantów działań, itp.^{1/}

b/ Wojska własne.

W ocenie wojsk własnych, dowódca pułku powinien uwzględnić: wojskowe oddziały i związki taktyczne oraz zakłady rozmieszczone w rejonie bazowania pułku, stan własnego pułku i pododdziałów zabezpieczenia, stan i możliwości własnych sił i środków materiałowych oraz możliwości środków dowodzenia. Celem oceny oddziałów i związków taktycznych oraz zakładów w rejonie bazowania pułku powinno być określenie wpływu ich działalności na osiągnięcie gotowości bojowej przez pułk, a tym samym na: organizację służby garnizonowej, miejscową OPL, prace awaryjno-ratunkowe i ewakuację rodzin wojskowych.

Z powyższej oceny dowódca pułku wyciąga wnioski odnośnie konieczności uzgodnienia wspólnych działań dla odparcia przeciwnika /na ziemi i w powietrzu/; wzajemnego powiadamiania i rozpoznawania oraz wzajemnej pomocy w zakresie odtworzenia gotowości bojowej i likwidacji skutków uderzeń bronią masowego rażenia.

Oceniając stan i możliwości własnego pułku, dowódca analizuje ukończenie, stan moralno-polityczny, stopień wyszkolenia bojowego personelu latającego i pozostałego składu osobowego pułku w wypadku działań w czasie alarmu. Analizuje możliwości i stan sprzętu lotniczego, wyposażenie lotnisk i znajdujące się na nich zapasy środków materiałowo-technicznych, sposoby i środki powiadamiania, rozmieszczenie i stan dróg dojazdu, zakwaterowania i rozmieszczenie pododdziałów na lotnisku oraz stan pomieszczeń dla zakwaterowania kadry w wypadku konieczności jej skoszarowania.

Wnioski z oceny stanu i możliwości własnego pułku powinny dotyczyć:

- składu bojowego niezbędnego do działań wg wariantów w różnych warunkach;

^{1/} Z zasady dowódca pułku w wytycznych od przełożonego otrzymuje konkretne dane wynikające z oceny nieprzyjaciela, a zatem zakres jego oceny jest minimalny. Dotyczy głównie zagrożenia z powietrza oraz przez grupy dywersyjno-rozpoznawcze działające w rejonie lotnisk, rejonów alarmowych, a także oddziałujących na przemieszczające się rzuty naziemnego zabezpieczenia.

- konieczności dodatkowego wyposażenia lotnisk i punktów dowodzenia;
- dróg dojazdu do rejonów alarmowych i lotnisk zapasowych oraz dróg wewnętrznych lotniska /garnizonu/;
- zakwaterowania całego stanu /lub niezbędnej jego części/ na lotnisku stałym oraz niezbędnej ilości kadry i żołnierzy na lotnisku zapasowym;
- rozmieszczenia środków materiałowych;
- sposobów powiadamiania i zbiórki stanu osobowego pułku;
- sposobu dowodzenia pododdziałami pułku podczas osiągania WSGB.

Ocenę pododdziałów zabezpieczenia przeprowadza się pod kątem ich możliwości zorganizowanego i terminowego osiągania gotowości bojowej przez pułk.

W związku z powyższym w czasie oceny pododdziałów zabezpieczenia dowódca pułku bierze pod uwagę: stan zapasów środków materiałowo-technicznych /z uwzględnieniem norm i limitów/; sposoby ich uzupełnienia i dostawy do stoisk samolotów; możliwości zabezpieczenia działań pułku w okresie osiągania WSGB z uwzględnieniem konieczności wydzielenia personelu i pojazdów mechanicznych do I rzutu naziemnego zabezpieczenia i do wykonania przedsięwzięć mobilizacyjnych; warunki zakwaterowania, rozmieszczenie parku samochodowego i innych obiektów.

Oceniając powyższe dane, dowódca określa:

- przedsięwzięcia zmierzające do skrócenia czasu powiadamiania, zbiórki i transportu składu osobowego pułku;
- miejsca dostarczenia środków materiałowych i transportu niezbędnego do przygotowania samolotów do lotu;
- przedsięwzięcia w zakresie obrony przed bronią masowego rażenia;
- siły i środki dla wzmocnienia ochrony i obrony.

W trakcie oceny stanu i możliwości środków dowodzenia dowódca pułku bierze pod uwagę: stan ukończenia pododdziałów personelem i środkami technicznymi; rozmieszczenie rozwiniętych środków dowodzenia; możliwości środków dowodzenia w zakresie przekazywania, zbierania i opracowywania informacji; stanowiska

zapasowe, reżymy pracy i terminy osiągania gotowości do działań. Oceniając te elementy, dowódca pułku winien pamiętać, że osiąganie gotowości bojowej przez pododdziały zabezpieczenia powinno wyprzedzać działania pozostałego składu osobowego pułku.

W wyniku powyższej oceny, dowódca określa:

- sposoby przekazywania sygnałów lub zarządzeń osiągania WSGB;
- siły, środki i sposoby powiadamiania składu osobowego pułku;
- skład dyżurnych środków dowodzenia i ich wzmocnienie podczas osiągania WSGB;
- siły i środki wydzielane do wysłania na lotnisko rozśrodkowania i zapasowe stanowisko dowodzenia /tworzone na bazie SD wyznaczonej eskadry/;
- przedsięwzięcia maskujące oraz zapewniające ciągłość dowodzenia w warunkach zakłóceń spowodowanych przez przeciwnika.

c/ Sytuacja skażeń promieniotwórczych, chemicznych i bakterio-logicznych.

Sytuację skażeń promieniotwórczych i chemicznych ocenia się w oparciu o dane prognostyczne. Na podstawie oceny potencjalnego przeciwnika powietrznego i jego środków raketowych oraz prawdopodobnych obiektów uderzeń jądrowych w rejonie bazowania pułku, dowódca ocenia, jakie ładunki jądrowe /chemiczne/ mogą być zastosowane /moc, rodzaj wybuchu/ oraz jakiej sytuacji skażeń promieniotwórczych i chemicznych - uwzględniając panujące wiatry - należy oczekiwać na ziemi i w powietrzu, w wypadku niespodziewanej napaści przeciwnika z zastosowaniem broni masowego rażenia.

Oprócz tego, dokładnie studiuje sytuację sanitarno-epidemiologiczną w rejonie bazowania /zarażenia, okresy epidemii, sposoby przenoszenia zarazków/, przedsięwzięcia miejscowych organów służby zdrowia w walce z epidemiami oraz sposoby polepszenia sytuacji sanitarno-epidemiologicznej.

d/ Teren.

Dowódca pułku podczas analizy terenu, winien uwzględnić: wpływ ukształtowania terenu na odległość wykrywania samolotów przeciwnika i możliwość ich skrytego dolotu do obiektów działań; obecność naturalnych i sztucznych przeszkód w rejonie lotniska, które mogą mieć ujemny wpływ na czas powiadamiania i zbiórki na lotniskach i w przyległych rejonach w zależności od pory roku i warunków atmosferycznych.

W rezultacie oceny tych danych, dowódca pułku określa:

- jaki wpływ wywiera teren na trening osiągania gotowości bojowej;
- jak wykorzystać właściwości terenu w czasie organizacji obrony przed bronią masowego rażenia;
- jakie problemy należy rozwiązać wspólnie z miejscowymi władzami administracyjnymi w celu zapewnienia terminowego powiadamiania i zbiórki stanu osobowego.

e/ Warunki klimatyczne.

Ocenę warunków klimatycznych przeprowadza się na podstawie wyników długoletnich obserwacji interesującego nas mikroregionu. Dowódca pułku powinien dokładnie przestudiować zmiany warunków atmosferycznych zachodzących w ciągu roku /rozpoczęcie przymrozków, duże mrozy, opady atmosferyczne - głównie śniegu, możliwe zjawiska itp./.

W rezultacie tej oceny dowódca określa wpływ tych warunków na wykorzystanie sprzętu lotniczego, środków transportowych, powiadamianie i zbiórkę składu osobowego, stan dróg itp.

f/ Sytuacja ekonomiczna i socjalno-klasowy stan ludności.

Sytuację ekonomiczną i socjalno-klasowy stan ludności w rejonie bazowania studiuje się w celu wykorzystania miejscowych zasobów i ludności na rzecz zachowania gotowości bojowej. Oprócz tego dokładnie analizuje się skład miejscowej ludności pod względem klasowym, jej tradycje i obyczaje, pochodzenie, nastroje i stosunek do wojska.

W wyniku oceny tych danych, dowódca pułku określa:

- sposoby ustanowienia i utrzymywania prawidłowych stosunków z miejscową ludnością;
- przedsięwzięcia na wypadek wrogiej działalności ze strony ludności;
- przedsięwzięcia zabezpieczające niezawodne powiadomianie żołnierzy i ich bezpieczeństwo w punktach zbiórki i na trasach przemieszczenia.

W wyniku analizy zadania i oceny sytuacji, dowódca pułku podejmuje decyzję o osiaganiu przez pułk lotnictwa wyższych stanów gotowości bojowej. W swej decyzji dowódca określa:

- kolejność, sposoby i środki powiadomiania stanu osobowego;
- sposoby zbiórki i działań stanu osobowego w czasie osiagania przez pułk poszczególnych stanów gotowości bojowej;
- organizację przygotowania samolotów i załóg do działań bojowych;
- kolejność i sposoby wykonania zadań bojowych wg wariantu działań;
- sposób przebazowania na lotnisko zapasowe;
- sposoby zabezpieczania osiagania przez pułk WSGB;
- organizację dowodzenia podczas osiagania WSGB.

Na podstawie wcześniej otrzymanych wytycznych sztabu nadrzędnego, instruktażu i szkolenia z zakresu planowania WSGB oraz decyzji dowódcy, sztab pułku lotnictwa przystępuje do dokładnego opracowania planu osiagania WSGB przez pułk oraz koordynuje działania planistyczne pododdziałów zabezpieczenia.

Głównym organizatorem realizacji decyzji dowódcy pułku o osiaganiu WSGB jest szef sztabu pułku, który osobiście koordynuje działalność oficerów biorących udział w opracowaniu planu osiagania WSGB, a także podczas jego praktycznej realizacji po otrzymaniu określonego sygnału.

3. OSIĄGANIE WYŻSZYCH STANÓW GOTOWOŚCI BOJOWEJ W PUŁKU LOTNICTWA

Osiąganie wyższych stanów gotowości bojowej w pułku lotnictwa jest przedsięwzięciem niezwykle złożonym, wymagającym planowego i racjonalnego działania wydzielonych sił. Znaczy to, że poszczególne komórki i osoby funkcyjne odpowiadające za uruchomienie początkowej fazy osiagania WSGB powinny być wszechstronnie wyszkolone gdyż od ich prawidłowego działania zależy dalszy przebieg całego procesu.

3.1. Praca stanowiska dowodzenia pułku podczas osiagania przez pułk wyższych stanów gotowości bojowej.

Sygnaly o wprowadzeniu wyższych stanów gotowości bojowej przekazywane są przez służbę operacyjną, poczynając od Sztabu Generalnego, a kończąc na samodzielnym pododdziale. DSO posiadają tablice sygnałowe umożliwiające wprowadzenie WSGB lub prowadzenie treningów alarmowania.

Po otrzymaniu sygnału i zrozumieniu jego treści, dyżurny służby operacyjnej pułku za pomocą odpowiedniego hasła alarmuje zainteresowane pododdziały lub cały pułk o wprowadzeniu określonego stanu gotowości bojowej. Do tego celu wykorzystuje urządzenia telefoniczne, gońców i umówione /wewnętrzne/ sygnały dźwiękowe.

Dla zapewnienia sprawnego i szybkiego alarmowania dyżurny służby operacyjnej posiada odpowiedni plan alarmowania. W planie tym w odpowiedniej kolejności ujęte są: podległe służby dyżurne pułku i pododdziałów, osoby funkcyjne oraz część kadry rozpoczynająca łańcuszkowy system alarmowania stanu osobowego poszczególnych elementów ugrupowania pułku.

Sposób /wariant/ i kolejność alarmowania składu osobowego pułku lotnictwa obrazuje załącznik nr 3. W pierwszej kolejności na stanowisko dowodzenia pułku przybywa grupa kierowniczej kadry pułku, która do czasu przybycia dowódcy kieruje osiaganiem przez pułk zarządanego stanu gotowości bojowej. W skład tej grupy mogą wchodzić wyznaczeni oficerowie z kierowniczego personelu latającego, sztabu, służby inżynieryjno-lotniczej pułku, batalionu

zaopatrzenia, batalionu łączności i ubezpieczenia lotów oraz batalionu radiotechnicznego /tylko w plm/.

Grupa ta w swej działalności wykorzystuje znajdujące się na stanowisku dowodzenia:

- harmonogram osiągnięcia WSGB, w którym oprócz norm czasowych: powinno być miejsce na wpisywanie faktycznych czasów realizacji przedsięwzięć;
- stan sił i środków z jednoczesnym podziałem na poszczególne rzuty;
- tablicę działań bojowych;
- sieciowy model osiągnięcia WSGB /jeśli o tym zdecydował dowódca pułku/.

Dowódca pułku z chwilą przybycia na SD, w zależności od zarządzonego stanu gotowości bojowej, decyduje o dalszej działalności stanowiska dowodzenia. W swej decyzji dowódca kieruje się przede wszystkim ustaleniami zawartymi w planie osiągnięcia WSGB oraz danymi zobrazowanymi na odpowiednich planszach.

Podstawowymi zadaniami dla obsady stanowiska dowodzenia szczególnie w początkowym okresie oraz w toku całego procesu osiągnięcia przez pułk zarządzonego wyższego stanu gotowości bojowej są:

- dokładne zrozumienie treści sygnału i dopilnowanie, aby wszystkie wynikające stąd polecenia docierały do zainteresowanych pododdziałów, rzutów i innych elementów ugrupowania pułku;
- nadzorowanie nad właściwą i terminową realizacją zaplanowanych przedsięwzięć;
- dokonywanie doraźnych zmian w przypadku zakłóceń przebiegu osiągnięcia gotowości bojowej;
- uaktualnienie planu osiągnięcia WSGB;
- przestrzeganie określonych sygnałem ograniczeń, a tam gdzie to możliwe zachowanie maskowania realizacji przedsięwzięć;
- wydawanie odpowiednich poleceń i udzielenie niezbędnych wytycznych wynikających z aktualnej sytuacji nie przewidywanej w planie osiągnięcia WSGB;

- sprawne przyjmowanie meldunków o przebiegu procesu osiągania WSGB oraz przekazywanie meldunków do nadrzędnego stanowiska dowodzenia;
- kontrola i pomoc w zakresie terminowego i jakościowego wykonania przedsięwzięć przewidzianych w planie osiągania WSGB, a także poleceń SD wydawanych doraźnie.

3.2. Osiąganie gotowości bojowej przez rzut bojowy.

Na sposób osiągania gotowości do działań przez rzut bojowy wywierają wpływ następujące czynniki:

- ustalenia dyrektywne Sztabu Generalnego lub dowódcy rodzaju wojsk dotyczące ilości sił i czasu osiągania gotowości bojowej nr 1, 2 i 3 odpowiednio do rodzajów lotnictwa oraz specyfiki i przeznaczenia określonego pułku lotnictwa;
- przewidywane zadania pułku lotnictwa w poszczególnych stanach gotowości bojowej;
- warunki bazowania pułku lotnictwa;
- typy samolotów będące w uzbrojeniu pułku;
- pora doby oraz bieżąca działalność pułku w chwili zarządzenia wyższego stanu gotowości bojowej.

Powyższe czynniki są uwzględniane nie tylko w planie osiągania WSGB, ale także obligują pułk do realizacji szeregu przedsięwzięć już w stanie stałej gotowości bojowej. Stąd w toku codziennej działalności pułku lotnictwa są realizowane następujące podstawowe przedsięwzięcia:

- rozliczanie w pododdziałach ludzi i sprzętu bojowego i uaktualnienie składu ugrupowania rzutu bojowego wraz z indywidualnym przydziałem numerów samolotów dla załóg na następną dobę;
- ciągłe odzwierciedlanie na tablicy działań bojowych aktualnego stanu i poziomu wyszkolenia personelu latającego;
- przechowywanie w miejscach pracy osobistego wyposażenia alarmowego personelu latającego i technicznego;
- na SD pułku uaktualnia się i przechowuje dyskietki /zaprogramowane/ do EMC umieszczonych w samolotach, wkładki typu A oraz

inne niezbędne dokumenty zawierające dane do lotu;
- w eskadrach prowadzi się /zgodnie z planem pułkowym/ szkolenie z zakresu osiągnięcia WSGB.

Z chwilą otrzymania przez DSO pułku sygnału na wprowadzenie wyższego stanu gotowości bojowej, służba ta uruchamia system alarmowania stanu osobowego pułku. Personel latający i techniczny poszczególnych eskadr powiadamiany jest na ogólnych zasadach powiadamiania kadry pułku za pomocą łączności telefonicznej przy wykorzystaniu urządzenia TESA uruchamianego przez DSO. System ten jest dublowany systemem powiadamiania przez gońców wysyłanych centralnie przez DSO lub oficera dyżurnego pułku do rejonu zakwaterowania /zamieszkania/ kadry. Niezależnie od centralnego alarmowania kadry w każdej eskadrze istnieje system wewnętrzny /tzw.łańcuszkowy/ polegający na wzajemnym powiadamianiu, w którym ogniwem początkowym jest kadra posiadająca telefony podłączone do urządzenia TESA.

Personel latający i techniczny zbiera się w wyznaczonym miejscu, skąd podstawione środki transportu przewożą go do rejonu pododdziałów. Następnie po pobraniu osobistego wyposażenia alarmowego udaje się w rejon rozśrodkowania samolotów i wraz z żołnierzami służby zasadniczej przy użyciu środków MTZ przystępuje do rozśrodkowywania oraz przygotowania samolotów do wylotu bojowego. W tym czasie istotną staje się operatywność i kolejność przygotowywania samolotów oraz właściwe przygotowanie załóg do wylotu zgodnie z ustaleniami dotyczącymi odnośnej eskadry. Te wymagania zapewnia rzeczowy nadzór zastępców dowódcy eskadry i pełne zaangażowanie ich stanów osobowych. Zastępcy dowódców eskadr ds. liniowych zapoznają personel latający z danymi do lotu, tj. sygnałami rozpoznawczymi, ciśnieniem barometrycznym i warunkami atmosferycznymi, dopilnowują włożenia do EMC odpowiedniej dyskietki oraz dokonują ewentualnych zmian w ugrupowaniu bojowym, a także zbierają meldunki od dowódców kluczy o osiągnięciu nakazanej gotowości bojowej przez pojedyncze załogi, rary, klucze.

Dowódca eskadr po przybyciu na miejsce pracy udziela /jeśli istnieje potrzeba/ wytycznych swym zastępcom, pobierają osobiste wyposażenie alarmowe i udają się na SD pułku w celu za-

poznania się z sytuacją i otrzymania /potwierdzenia/ zadania. Następnie udają się na swoje stanowiska dowodzenia w rejonach rozśrodkowania eskadr i po przyjęciu meldunków od swoich zastępców przystępują do osobistego kierowania osiaganiem gotowości bojowej eskadr. Sukcesywnie, telefonicznie /radiotelefonicznie/ przy wykorzystaniu tabeli rozmówniczej składają na SD pułku meldunki o sytuacji w eskadrach. Dowódcy eskadr gotowość bojową osiagają w ostatniej kolejności. Nawiązują łączność radiową z dowódcami kluczy, meldują na SD pułku gotowość eskadry i wykonują polecenia stanowiska dowodzenia.

Dowództwo i sztab pułku nadzorują i kontrolują terminowe i jakościowe wykonanie przedsięwzięć w eskadrach.

W wypadku wprowadzenia dla pułku stanu podwyższonej gotowości bojowej, rzut bojowy osiaga ją kolejno eskadrami w sposób skryty. Dla zachowania skrytości osiagania stanu podwyższonej gotowości bojowej w pułku przygotowuje się kilka wariantów maskowania przedsięwzięć, np.: przygotowanie pułku do udziału w ćwiczeniach z wojskami, dodatkowe praktyczne szkolenie z gotowości bojowej; przygotowanie pułku do przebazowania itp.

Niezależnie od wariantu maskowania przedsięwzięć, rzut bojowy osiaga gotowość bojową sukcesywnie na podstawie rozkazów dowódców eskadr bez używania sygnałów alarmowych. W tym celu dowódca pułku osobiście stawia zadania każdemu dowódcy eskadry z chwilą ich przybycia na stanowisko dowodzenia pułku. Zadanie powinno być postawione tak, aby dowódca eskadry nie wiedział o faktycznym celu realizacji nakazanych przedsięwzięć.

3.3. Formowanie rzutów naziemnego zabezpieczenia

Sposób formowania rzutów naziemnego zabezpieczenia wynika z ustaleń zawartych w tabeli norm czasowych i harmonogramie przedsięwzięć. Dla sprawnego formowania rzutów naziemnego zabezpieczenia szczególne znaczenie ma znajomość przez cały stan osobowy poszczególnych rzutów swoich czynności w przywiązaniu do miejsca i czasu ich wykonywania, stosownie do wprowadzonego dla

pułku stanu gotowości bojowej.

W tym celu w zeszytach alarmowych dowódców pododdziałów: szefów służb dokonuje się bieżącego uaktualniania danych o stanie osobowym oraz odpowiedzialności personalnej za realizację poszczególnych przedsięwzięć i czynności alarmowych.

Żołnierze służby zasadniczej na każdy z sygnałów alarmowych w początkowej fazie wykonują te same czynności alarmowe, a po przybyciu kadry wykonują rozkazy i polecenia swoich przełożonych.

Dla usprawnienia formowania rzutów w kolumny marszowe, każdy pojazd jest oznakowany numerem oznaczającym kolejność w danej kolumnie. Kierowcy i dowódcy pojazdów znają miejsca, w którym mają się stawić w określonym czasie od chwili otrzymania sygnału. Miejsce dla każdego pojazdu powinno być ściśle przywiązane do konkretnego obiektu w terenie, tym samym pozwala to innym pojazdom zajmować właściwą kolejność w kolumnie. Część środków transportowych i technicznego zabezpieczenia przybywa w rejonu rozśrodkowania eskadr lotniczych celem załadowania sprzętu, a niekiedy również do odtwarzania gotowości bojowej samolotów.

W sytuacji gdy w sygnale podana jest decyzja o wyjściu rzutu naziemnego zabezpieczenia do rejonu alarmowego, całości rzutu nie formuje się w jedną kolumnę, lecz wysyła się go częściami w miarę osiągania zdolności do marszu grup pojazdów.

W pierwszej kolejności formuje się UKLZ, który w stanach GBZW i PtGB po 2 godz. od sygnału ich wprowadzenia wychodzi na lotnisko zapasowe.

Na podobnych zasadach formuje się czołówka naziemnego zabezpieczenia i pozostałość I rzutu naziemnego zabezpieczenia.

Pozostałość II rzutu naziemnego zabezpieczenia do czasu przebazowania rzutu bojowego na inne lotnisko zabezpiecza jego działania i dopiero wówczas formuje kolumnę marszową. Część sił i środków nie biorących udziału w zabezpieczeniu rzutu bojowego przebywa w określonym miejscu na lotnisku. W czasie formowania i przemieszczania rzutów naziemnego zabezpieczenia utrzymywana jest łączność radiotelefoniczna i radiowa z SD pułku, a na trasie marszu także z innymi stanowiskami dowodzenia uprawnionymi do kierowania rzutami naziemnego zabezpieczenia. Zapewnia to ciągłość procesu dowodzenia wszystkimi elementami ugrupowania bojowego pułku.

W przypadku osiągania przez pułk stanu podwyższonej gotowości bojowej /z wyjątkiem UKLZ/ nie formuje się żadnych kolumn marszowych, a siły i środki poszczególnych elementów ugrupowania bojowego pułku przebywają w miejscach załadowania lub ich bieżącego wykorzystania, jednakże w takim stopniu przygotowania, aby mogły sformować kolumny marszowe w normatywnych czasach osiągania kolejnych wyższych stanów gotowości bojowej.

3.4. Zabezpieczenie osiągania wyższych stanów gotowości bojowej w pułku lotnictwa.

Głównym celem zabezpieczenia osiągania WSGB jest zapewnienie skrytego, bezpiecznego, swobodnego i terminowego wykonania przez pododdziały i elementy ugrupowania pułku wszystkich zasadniczych przedsięwzięć związanych z osiąganiem przez pułk wyższych stanów gotowości bojowej. Zabezpieczenie to organizuje się w miejscu stałej dyslokacji, na czas przemieszczania do rejonów alarmowych i na lotnisko zapasowe oraz w rejonach alarmowych i na lotnisku zapasowym /DOL/.

Realizacja przedsięwzięć zabezpieczenia osiągania WSGB kieruje szef sztabu pułku poprzez podległych oficerów sztabu oraz dowódców pododdziałów. Natomiast bezpośrednio kierowanie /dowodzenie/ wykonaniem stosownych zadań należy do odpowiednich szefów służb oraz dowódców pododdziałów i elementów ugrupowania pułku.

W pułku lotnictwa zabezpieczenie osiągania WSGB jest niezwykle skomplikowane i powinno obejmować wszystkie jego grupy, a mianowicie: zabezpieczenie bojowe; zabezpieczenie techniczno-specjalne i zabezpieczenie tyłowe. Ze względu na szeroki zakres zabezpieczenia, w poszczególnych jego grupach przedstawione zostaną najważniejsze rodzaje, wykonywane niemalże w każdej sytuacji podczas osiągania WSGB przez pułk.

1. Zabezpieczenie bojowe między innymi obejmuje:

- rozpoznanie
- powszechną OPL
- maskowanie
- zabezpieczenie chemiczne
- obronę przed bronią masowego rażenia /OPBMR/

- ubezpieczenie - ochrona i obrona lotnisk
- zabezpieczenie meteorologiczne
- walkę radioelektroniczną /WRE/

Rozpoznanie

W procesie osiągnięcia WSGB siłami LE wojsk lotniczych kontynuuje się działalność bojowo-rozpoznawczą w ramach jednolitego systemu rozpoznania radioelektronicznego WP z lotnisk stałego bazowania. Ponadto dowództwo i sztab pułku zbiera niezbędne informacje od WSW, MO, SB i władz cywilnych, a także przełożonych, zwłaszcza dotyczące dezorganizacji porządku publicznego oraz działalności dywersyjnej na obszarze stacjonowania pułku, drogach marszu rzutów naziemnego zabezpieczenia, lotnisku zapasowym /DOL/ i w rejonach alarmowych.

Informacje te są szczegółowo analizowane i w formie wniosków przedstawione dowódcy jako propozycje dalszego działania.

Celowe jest wysyłanie grup rekonesansowych i patroli rozpoznania inżynierskiego w miejsca spodziewanych zagrożeń.

Powszechna OPL

Prowadzona jest siłami i środkami pułku poprzez realizację następujących przedsięwzięć:

- organizowanie wzrokowego rozpoznania poprzez wystawianie posterunków obserwacji powietrznej i skażeń /POPIS/ w pułku, a w pododdziałach i elementach ugrupowania bojowego - obserwatorów sytuacji powietrznej;
- przygotowanie na sygnał /wydzielenie/ co najmniej 1/3 stanu osobowego pododdziałów uzbrojonych w broń maszynową do zwalczania nisko lecących celów powietrznych;
- rozśrodkowanie w rejonie lotniska stanu osobowego i sprzętu technicznego;
- organizowanie obrony pułku z wykorzystaniem baterii przeciwlotniczej;
- organizowanie i odbiór w sieciach radiowych KOPK oraz przekazywanie informacji o zagrożeniu z powietrza do sił i środków

czynnej OPL;

- organizowanie biernej OPL poprzez rozródkowanie pododdziałów, maskowanie i rozbudowę ukryć;
- przygotowanie i oznaczenie w rejonach alarmowych szoselin przeciwlotniczych do ukrycia stanu osobowego z możliwością prowadzenia ognia do celów nisko lecących.

Maskowanie

Ma na celu zachowanie w tajemnicy osiągnięcia przez pułk WSGB.

Osiąga się to poprzez:

- utrzymanie w tajemnicy wykonywania poszczególnych przedsięwzięć w procesie osiągnięcia WSGB, ograniczenie kręgu osób znających pełne zadanie i sposób jego realizacji, cząstkowe stawianie zadań wykonawcom;
- zapewnienie sprawnej organizacji ruchu pojazdów;
- maskowanie oświetlenia kompleksów koszarowych i rejonów alarmowych;
- rozródkowanie i zamaskowanie samolotów;
- maskowanie w miejscu stałej dyslokacji i w rejonach alarmowych sprzętu przed rozpoznaniem kosmicznym, agenturalnym i lotniczym;
- organizowanie osiągnięcia WSGB tak, aby nosiły znamiona przedsięwzięć szkoleniowych;
- prowadzenie pracy środków radiowych na nasłuchu;
- organizowanie pozornej pracy lotnisk siłami KLS po opuszczeniu ich przez II rzut naziemnego zabezpieczenia;
- ograniczenie łączności radiowej na lotniskach i zastąpienie jej wizualnymi środkami sygnalizacji.

Zabezpieczenie chemiczne

Organizuje się siłami i środkami pułku wykrywanie uderzeń DNR i rozpoznanie skażeń, kontrolę dozymetryczną, zabiegi specjalne i sanitarne oraz przedsięwzięcia zapewniające bezpieczeństwo od promieniowania. Wykorzystuje się do tego celu indywidualne i zbiorowe środki ochrony przed skażeniami.

Planowaniem i organizacją zajmuje się szef zabezpieczenia chemicznego jednostki. Bezpośrednimi wykonawcami przedsięwzięć z zakresu zabezpieczenia chemicznego są dowódcy pododdziałów.

W celu sprawnej realizacji zadań zabezpieczenia chemicznego podczas osiągnięcia WSGD, w stanie stałej gotowości bojowej:

- przygotowuje się żołnierzy do wykonania zadań w systemie wykrywania skażeń;
- przygotowuje się pododdziały do prowadzenia kontroli dozymetrycznej;
- zabezpiecza się stan osobowy pułku w sprzęt i środki chemiczne;
- ustala się miejsca rozwinięcia punktów zabiegów specjalnych na lotniskach i w rejonach alarmowych oraz przygotowuje pododdziały do prowadzenia zabiegów specjalnych;
- przygotowuje się sztaby i pododdziały do wykorzystania środków dymnych w celu maskowania obiektów lotniskowych lub elementów ugrupowania bojowego.

W czasie osiągnięcia WSGD przez pułk:

- wystawia się przy SD pułku, w rejonach rozróżnienia eskadr posterunki obserwacji skażeń /również w rzutach naziemnego zabezpieczenia wyznaczone posterunki realizują zadania na postojach/;
- wydziela się do czołówki I rzutu naziemnego zabezpieczenia całości sił i środków plutonu chemicznego ozasu "P" z wyjątkiem żołnierzy wyznaczonych do prowadzenia obserwacji w miejscu stałej dyslokacji. Po mobilizacyjnym rozwinięciu dzieli się pluton chemiczny po 50% sił i środków do I i II rzutu naziemnego zabezpieczenia;
- utrzymuje się na lotniskach zapasowych w NKLZ lub zabiera w UKLZ komplet indywidualnych środków ochrony przed skażeniami na stan personelu latającego oraz indywidualne dozymetry, odczynniki itp.

Obrona przed bronią masowego rażenia /OPBMR/.

Organizuje się rozśrodkowanie sił i środków, ostrzeżenie o uderzeniach BMR i skażeniach, wykonanie podstawowych ukryć dla stanu osobowego jednostek w miejscu stałej dyslokacji i w rejonach alarmowych, a także wydziela się siły i środki do likwidacji skutków uderzeń BMR. OPBMR organizuje się siłami i środkami wszystkich pododdziałów jednostki.

Planowaniem i organizowaniem OPBMR zajmuje się sztab pułku wspólnie z organem politycznym i szefami służb, a bezpośrednimi wykonawcami przedsięwzięć są szefowie służb i dowódcy pododdziałów.

Podczas osiągnięcia WSGD przez pułk w zakresie OPBMR realizuje się:

- przygotowuje się system powiadamiania i alarmowania o uderzeniach BMR i skażeniach /zakażeniach/;
- zapewnia odbiór sygnałów przekazywanych przez garnizonowe ośrodki alarmowania oraz prowadzi się treningi ze stanem osobowym;
- organizuje się i szkoli grupy ratunkowo-ewakuacyjne /GRE/ dla zabezpieczenia rzutów naziemnego zabezpieczenia;
- na lotniskach przygotowuje się schrony i ukrycia dla stanu osobowego i sprzętu;
- dokonuje się szczepień ochronnych żołnierzy zawodowych, zasadniczej służby wojskowej i rezerwy.

Ubezpieczenie - ochrona i obrona lotnisk.

Organizuje się wzmocnienie ochrony lotnisk, obiektów, magazynów, SD, węzłów łączności i elementów bazy mobilizacyjnej w rejonach alarmowych. Każdy pododdział organizuje ubezpieczenie bezpośrednio rejonu osiągnięcia WSGD. Jednocześnie wydziela się odwód złożony głównie z pododdziałów ochrony oraz mniej zaangażowanych w procesie osiągnięcia WSGD. Odwód pozostaje w dyspozycji

dowódcy oddziału i wykorzystuje się go na odcinkach zagrożenia działaniem grup dywersyjnych.

Płacówki obrony obsadza się obserwatorami, a w przypadku konieczności kieruje się całość sił wydzielonych do osłony naziemnej. Organizuje się również system regulacji ruchu w przypadku wyjścia z miejsca stałej dyslokacji.

Zabezpieczenie meteorologiczne

Prowadzi się siłami i środkami służby meteorologicznej wydzielając:

- do WKŁZ jednego specjalistę meteorologicznego z kompletem przyrządów do pomiaru zjawisk meteorologicznych;
- do czołówki I rzutu naziemnego zabezpieczenia 2-3 specjalistów meteorologicznych z kompletem przyrządów /jak wyżej/;
- pozostałe siły i środki etatu czasu "P" wydziela się do działań z lotniska stałego bazowania.

Po mobilizacyjnym rozwinięciu całość sił i środków służby meteorologicznej dzieli się po 50% i przydziela do I i II rzutu naziemnego zabezpieczenia.

Walka radioelektroniczna /WRE/

Prowadzi się w celu maskowania przedsięwzięć osiągnięcia WSGB przez pułk, przed rozpoznaniem radioelektronicznym z ziemi /morza/, powietrza i kosmosu.

W tym celu:

- pracę w sieciach i kierunkach radiowych oraz radiolinio-
wych prowadzi się w taki sposób aby nie demaskować realizo-
wanych przedsięwzięć;
- przygotowuje się do pracy urządzenia indywidualnej osłony
samolotów;
- sprawdza się stan techniczny urządzeń przeciwzakłóceńowych;
- organizuje się grupy poszukiwania i niszczenia dywersyjno-
rozpoznawczych i zakłócających środków radioelektronicznych
nieprzyjaciela;
- promieniowanie energii elektromagnetycznej ogranicza się
do niezbędnego minimum;

- przebazowanie rzutów powietrznych i przemieszczenie naziemnych maskuje się przed rozpoznaniem radioelektronicznym nieprzyjaciela.

2. Zabezpieczenie techniczno-specjalne.

W zabezpieczeniu techniczno-specjalnym wyróżna się cztery rodzaje zabezpieczeń, a mianowicie: zabezpieczenie techniczno-jądrowe; raketowe, metrologiczne i techniczne.

Z chwilą wprowadzenia WSGB w pułku lotnictwa przedłuża się jednorazowo okresy ważności legalizacji wszystkich urządzeń pomiarowych o 10%.

Zabezpieczenie techniczne

W trakcie osiągnięcia WSGB przez pułk najważniejsze jest zabezpieczenie techniczne, a szczególnie: inżynieryjno-lotnicze, lotniczo-techniczne, samochodowe.

Zabezpieczenie inżynieryjno-lotnicze

W celu szybkiego doprowadzenia samolotów do pełnej gotowości bojowej, zezwala się na utrzymywanie:

- kierowanych i niekierowanych pocisków raketowych oraz bomb pierwszego kompletu bojowego w rejonie rozładunku samolotów zapewniając skuteczną ich ochronę;
- część wyrzutni UB i D-8 załadowanych raketami w gotowości do podwieszenia;
- akumulatorów na samolotach z przestrzeganiem zasad ich eksploatacji;
- załadowanych działek i karabinów maszynowych;
- wyrzutni, gondol, belek, zasobników na samolotach w zależności od wariantu uzbrojenia;
- sekcji elaboracji raket w stanie rozwiniętym w miejscu stałej dyslokacji /a częściowo zwiniętym i załadowanym na środkach transportowych sprzętu przeznaczonego do przebazowania/;

W celu sprawnego odtwarzania gotowości bojowej po przebazowaniu, personel inżynieryjno-lotniczy przemieszcza się w sposób następujący:

- 20% - w I rzucie naziemnego zabezpieczenia z tego 25% w czołowie naziemnego zabezpieczenia;
- 60% - w tym personel kierowniczy transportem /rzutom/ powietrznym;
- 20% - w II rzucie naziemnego zabezpieczenia.

Zabezpieczenie techniczno-lotnicze

Realizowane jest poprzez utrzymywanie zapasów nienaruszalnych i niezniżałnych lotniczych środków bojowych i materiałowo-sprzętowych. Materiały i części zamienne ładuje się na środki transportu I i II rzutu naziemnego zabezpieczenia. Jeżeli na wyposażeniu jest pojedyncza sztuka sprzętu należy załadować ją do I rzutu naziemnego zabezpieczenia.

Ponadto po wprowadzeniu WSGB bez ograniczeń rozkonserwuje się zakonserwowany sprzęt.

Zabezpieczenie samochodowe

Realizowane jest poprzez utrzymywanie sprzętu samochodowego w stałej sprawności technicznej. Średnie zapasy przebiegów utrzymuje się w wysokości ustalonej w przepisach służby samochodowo-czołgowej. Obsługi sezonowe, dni techniki, masowe przeglądy organizuje się w sposób zabezpieczający wyprowadzenie alarmowe nakazanej ilości pojazdów podczas osiągnięcia WSGB.

Po wprowadzeniu WSGB wszystkie pojazdy doprowadza się do sprawności technicznej poprzez wykonywanie całości prac związanych z zakończeniem remontów, obsług, zdjęcia z konserwacji itp. Podczas opuszczania miejsca stałej dyslokacji zabiera się ze sobą całość przechowywanych zapasów niezniżałnych, części zamiennych do marek pojazdów nie posiadających tych zapasów. Wszystko to należy zabrać w składzie pozostałości I rzutu naziemnego zabezpieczenia.

3. Zabezpieczenie tyłowe.

Zabezpieczenie tyłowe realizowane jest siłami i środkami pułku zarówno w czasie stanu stałej, jak i wyższych stanach gotowości bojowej. W jego skład między innymi wchodzi: zabezpieczenie inżynieryjne, lotniskowo-techniczne, medyczne, kwatermistrzowskie i inne.

Zabezpieczenie inżynieryjne

Polega na wykonaniu niezbędnych prac inżynieryjnych w miejscu stałej dyslokacji i rejonach alarmowych. W miejscu stałej dyslokacji wykorzystuje się przygotowane szczeliny i ukrycia, a na lotnisku schrony i obwałowania. Inżynieryjną rozbudowę rejonów alarmowych organizuje się natychmiast po ich zajęciu, zgodnie z wcześniej opracowanym planem.

Zabezpieczenie lotniskowo-techniczne

Realizuje się poprzez utrzymywanie na lotniskach stałego bazowania i zapasowych niezniżealnych materiałów eksploatacyjno-reмонтowych w ilościach umożliwiających naprawę zniszczeń nawierzchni lotniskowych po wybuchach bomb wagomiaru 500 i 200 kg. Na lotniskach utrzymuje się sprzęt mechaniczny niezbędny do utrzymania czystości nawierzchni lotniskowych.

Po wprowadzeniu WSGB siły i środki KOL dzieli się do I i III rzutu naziemnego zabezpieczenia z uwzględnieniem możliwości ich samodzielnego działania na lotnisku stałym i zapasowym.

Przeprowadza się niezwłocznie szczegółowy przegląd nawierzchni lotniskowych. Ładuje się części zamienne, narzędzia i materiały na wydzielone do rzutów naziemnego zabezpieczenia środki transportowe. Ponadto każdorazowo wyznacza się przedstawiciela KOL do grupy rekonesansowej przeprowadzającej rekonesans lotnisk.

Zabezpieczenie medyczne

Realizuje się poprzez utrzymywanie zapasów środków medycznych w ZN przeprowadzając rotację dwa razy w roku, co najmniej na 3 miesiące przed upływem terminu ważności.

Po wprowadzeniu WSGB rozkonserwuje się i przygotowuje do wydania z magazynów sprzęt i materiały ZN oraz wydaje się je jednostkom będącym na zaopatrzeniu.

Ponadto przygotowuje się obiekty służby zdrowia pozostawiono w miejscu stałej dyslokacji do przekazania KLS lub komendantowi garnizonu.

Każdorazowo przygotowuje się siły medyczne do udzielania natychmiastowej pomocy lekarskiej w wypadku powstania strat.

Zabezpieczenie kwatermistrzowskie

Realizuje się poprzez utrzymywanie w służbach intendenckich w miejscu stałej dyslokacji:

a/ zapasów niezniżaalnych /w ramach zapasów bieżących/:

- artykułów spożywczych trwałych w wysokości 30 rdz;
- artykułów spożywczych nietrwałych w wysokości:
chleb 1 rdz; mięso i wędliny 3 rdz; masło, jaja, sery
7 rdz;
- środków higieny, konserwacji i materiałów naprawczych
na 1 miesiąc.

b/ w służbie MPS środków napędowych w rzucie kołowym i składnicach z zachowaniem rezerwy wydzielonej dla WOPK.

Organizację żywienia podczas osiągnięcia WSGB prowadzi się w sposób następujący:

- w okresie mobilizacji wydaje się: należność żywieniową czasu "P" dla całego stanu osobowego z wyjątkiem personelu latającego; należność żywieniową SD dla personelu latającego; jeden gorący posiłek dla całego stanu osobowego;
- w okresie przebazowania - sposobem mieszanym /posiłki gotowane i suche/ w ilości 2 rdz.

Zabezpieczenie osiągnięcia WSGB jest procesem niezwykle złożonym, dlatego też powinno być szczegółowo planowane a następnie ściśle realizowane wg planu z uwzględnieniem zaistniałych,

nieprzewidzianych wcześniej sytuacji.

Wymaga to systematycznego doskonalenia systemu wydawania i załadowywania materiałów na transport, szczegółowej analizy w pododdziałach i służbach dodatkowo własnych potrzeb, które nie zostały uwzględnione w dokumentach dyrektywnych.

Ponadto powinien być opracowany szczegółowy plan ewakuacji uzbrojenia i sprzętu oraz materiałów uwzględniający kolejność wyprowadzanych /ewakuowanych/ pododdziałów.

3.5. Właściwości dowodzenia podczas osiągania wyższych stanów gotowości bojowej.

Dowodzenie /kierowanie/ osiąganiem wyższych stanów gotowości bojowej jest realizowane ze stacjonarnych SD w miejscu stałej dyslokacji. Dla zapewnienia ciągłości dowodzenia w stanie stałej gotowości bojowej na zasadniczych stacjonarnych SD pełniona jest dyżurna służba operacyjna, która kieruje realizacją zadań stałej gotowości bojowej i jest przygotowana do uruchomienia i kierowania początkową fazą osiągania WSGP. Natomiast w stacjonarnych SD w obiektach umocnionych dokonuje się okresowego uaktualniania dokumentacji bojowej oraz sprawdzenia stanu technicznego środków łączności.

W stanie podwyższonej gotowości bojowej na zasadniczo SD kieruje się grupą kierowniczej kadry pod dowództwem jednego z zastępców dowódcy pułku.

Pozostała część kadry dowództwa przybywa do sztabów gdzie przechodzi na całodobowy zmianowy system pracy.

Natomiast na stacjonarne umocnione SD wysyła się 2-3 żołnierzy zawodowych w celu przygotowania tego stanowiska do przejęcia dowodzenia.

W stanie gotowości bojowej zagrożenia wojennego i w pełnej gotowości bojowej, zasadniczą grupę dowodzenia i stałą obsadę bojową drugiego położenia SD, kieruje się na stacjonarne umocnione SD. Z zasadniczej grupy dowodzenia wyznacza się dwie zmiany bojowe - zespół dowódcy i zespół szefa sztabu. Jedną z tych zmian przejmuje dowodzenie, druga odpoczywa.

Stalą obsadę bojową pierwszego położenia SD w pułkach lotniczych kieruje się do czołówki I rzutu naziemnego zabezpieczenia.

Dla zabezpieczenia przebazowania do rejonu wyjściowego /na lotnisko pośrednie/, w celu zachowania ciągłości dowodzenia, jeden z zespołów /zmianę bojową/ kieruje się /transportem powietrznym/ do wyznaczonego rejonu /na lotnisko/ na SD wcześniej przygotowane przez stałą obsadę bojową pierwszego położenia. Po przebazowaniu rzutu bojowego drugi zespół /zmiana bojowa/ przemieszcza się na nowe SD, gdzie ponownie organizuje się pracę dwoma zmianami bojowymi.

Stale obsady bojowe drugiego położenia SD Przemieszczają się w składzie II rzutu naziemnego zabezpieczenia zabezpieczając dowodzenie /rzutem naziemnego zabezpieczenia/ do kolejnego rejonu /na lotnisko/.

ZAKOŃCZENIE

Warunkiem zorganizowanego osiągnięcia wyższych stanów gotowości bojowej przez pułk lotnictwa, jak wynika z przedstawionych wyżej rozważań, jest bezwzględne przestrzeganie ustaleń dyrektywnych ujętych w planie osiągnięcia WSGB. Stąd wniosek, że całość przedsięwzięć powinna być szczegółowo zaplanowana w poszczególnych stanach gotowości bojowej, a następnie wnikliwie zgrywana podczas cząstkowych i kompleksowych szkoleń i treningów.

Wyjątkowo precyzyjnego doboru i zaplanowania przedsięwzięć wymaga praca osiągnięcia podwyższonej gotowości bojowej, której stan może być utrzymywany przez wiele dni, a nawet tygodni. Jednocześnie ma on zapewnić szybkie i zorganizowane przejście do stanów gotowości bojowej zagrożenia wojennego i pełnej gotowości bojowej. Tym samym obliguje pułk lotnictwa do: utrzymywania wszystkich sił i środków w stanie zapewniającym osiągnięcie w ustalonych terminach kolejnych wyższych stanów gotowości bojowej; organizowania szkolenia w powietrzu w celu uzyskania przez wszystkich pilotów w jak najkrótszym terminie wymaganego poziomu wyszkolenia bojowego w warunkach ograniczeń lotów szkolnych; zapewnienia całemu stanowi osobowemu pułku /w wypadku skoszarowania/ właściwych warunków bytowania i szkolenia; utrzymywania w tajemnicy realizowanych przedsięwzięć, a także zapewnienia obrony i ochrony obiektów oraz sił i środków w warunkach rozśrodkowania.

Złożoność procesu osiągnięcia gotowości bojowej wyraża się również kolejnością i czasem realizacji przedsięwzięć, a także przekazywaniem wiadomości tylko do zainteresowanych osób w stopniu niezbędnym do wykonania przewidzianych dla nich zadań. Stąd, każde ogniwo w systemie gotowości bojowej ma odpowiednią rangę i od każdego z nich uzależnione jest terminowe przejście pułku z niższego do wyższego stanu gotowości bojowej.

W skrypcie omówiono tylko podstawowe sprawy dotyczące gotowości bojowej pułku lotnictwa, niezbędne do szkolenia słuchaczy z powyższego zakresu. Nie ujęto w nim w szerokim zakresie spraw mobilizacyjnych, jak też szczegółów specjalistycznych rozpatrywanych na szczeblach: batalionów zaopatrzenia, batalionu łączności i ubezpieczenia lotów, a także będących przedmiotem zainteresowania innych specjalistów na szczeblu pułku lotnictwa.

Dlatego też dla rozszerzenia i zwięźlenia wiedzy w zakresie tej problematyki celowym jest studiowanie materiałów opracowanych przez inne katedry Wydziału Wojsk Lotniczych i OPK oraz katedrę Organizacji i Mobilizacji ASG WP.

BIBLIOGRAFIA:

1. Biuletyn informacyjny nr 1/144, MON 1984 r.
2. Instrukcja o gotowości bojowej wojsk cz.II, Szt.Gen.1985 r.
3. Instrukcja o mobilizacyjnym rozwinięciu jednostek wojskowych, Szt.Gen. 1088/82.
4. Instrukcja kontroli i oceny gotowości bojowej dyżurnych sił systemu ORK, Szt.Gen. 1243/86.
5. Planowanie, organizacja i osiągnięcie wyższych stanów gotowości bojowej w oddziale lotniczym, ASG WP 1983 r.
6. Regulamin walki wojsk lądowych sił zbrojnych cz. I, MON 1985 r.
- 7.
8. Rozkaz dowódcy wojsk lotniczych nr 00135/Oper z dnia 12.12.1985r w sprawie gotowości bojowej wojsk lotniczych, DWL 1985 r.
9. Tymczasowy regulamin lotnictwa frontowego /pułk - załoga/ DWL 1091/80.
10. Wykaz ustaleń i uzupełnień do instrukcji o gotowości bojowej wojsk cz. II z dnia 16.01.1986 r., DWL 1986 r.

NORMY CZASOWE OSIĄGANIA WSGB W PUŁKU LOTNICTWA

Osiąganie podwyższonej gotowości bojowej

Lp.	Siły i środki	Przedsięwzięcia	Czas realizacji	Uwagi
1.	Jedna eskadra	Osiąg.got.nr 2 do działań w systemie OPK	1.30	Na samolotach poddźwiękowych
	Siły będące w MSD	Osiągnięcie got. nr 3	3 g	Nie mniej niż 2/3 sił
	Pozostałe siły	Osiągnięcie got. nr 3	8-12 g	
2.	Czołówka zabezp.	Osiąg.got.do wymarszu	4 g	
	NKLZ na lotn. zapas.	Osiąg.got.do przyjęcia określonych sił rzutu bojowego	1 g	
	KLZ /UKLZ/ na lotn. stałym	Wymarsz na lotnisko zapasowe	3 g	
	Pozostałe siły	Osiąg.got.do wykonania zadań zabezpiecz.i mobiliz.	12 g	Z uzupek.MRA

Osiągnięcie gotowości bojowej zagrożenia wojennego i pełnej gotowości bojowej

Lp.	Elementy ugrupowania	Czas opuszczenia / rozwiniecie w MSD / bazownia /	Czas osiągnięcia w wyznaczonej rej. / obiektach lub MSD	StGB	PdGB	StGB	PdGB	z stanu ze stanu	Uwagi
1.	Jedna esk. do dział. w syst. OPK	-	1.30	-	-	1.30	20'	Na samolotach poddźwiękowych do got. nr 1	
2.	Sily będące w MSD nie mniej niż 2/3 sily	-	-	3	-	1.30	-	Do got. nr 1	
	Pozostałe sily	-	-	-	-	-	8-12	Do got. nr 1	
	Czołówka zabezpiecz.	4	2.30	-	-	-	-	-	
	Pozostałość z I rzutu na zabezp.	-	-	-	-	12	-	W rej. alarmowym	
3.	NKLZ na lotn. zapasowym	-	-	30	-	15	-	-	
	KLZ /UKLZ/ na lotnisku stałym	2 g	-	-	-	-	-	-	
	Pozostałość II rzutu naziemnego zabezpieczenia	-	-	-	-	24	-	W MSD	
	ba plot					12			

Uwagi:

1. Czasy dla czołówek naz. zabezp. i KŁZ /UKŁZ/ w rubrykach tabeli 5 i 6 osiągane GBZW i PŁGB, ustalają dowódcy jednostek na podstawie kalkulacji czasu opuszczania MSD przemarszu kolumn samochodowych do RA /lotniska zapasowe/ oraz rozbrodowanie /rozwiniecie/ sił i środków w miejscach docelowych i osiągnięcie gotowości do dalszych zadań.
2. Podane w tabeli osiąganie PŁGB określenie - "osiągnięcie gotowości bojowej do przyjęcia określonych sił rzutu bojowego" przez NKŁZ oznacza rozwiniecie /jeżeli nie były wcześniej rozwinięte/ i przygotowanie do pracy śr. łączności i UL oraz środków SIL i MPZ.
3. Jednostkom, których rejony alarmowe znajdują się dalej niż 15 km od MSD, łączny czas osiągnięcia GBZW i PŁGB w tych rejonach zwiększa się o czas niezbędny na pokonanie dodatkowej odległości powyżej 15 km, przyjmując prędkość marszu:
 - po drogach o powierzchni utwardzonej - w dzień 30, a w nocy - 20 km/h;
 - po drogach gruntowych /polnych/ i zaśnieżonych - w dzień 20, a w nocy - 15 km;
 - dla sprzętu ciężkiego zgodnie z normami w instrukcjach specjalistycznych.
4. Przy temperaturze powietrza niższej niż +5°C opuszczanie MSD ze StGB zwiększa się o 20 min, a z PŁGB o 10 min. Ponadto przy temperaturze powietrza niższej 15°C jednostkom wojskowym parującym pojazdy samochodowe na otwartej przestrzeni, pod wiatami i w nieogrzewanych garażach normy te zwiększa się o dalsze 30 min.
5. Jednostki pozostające w PŁGB ponad 24 godz., obowiązują czas opuszczania MSD, jak ze stałej gotowości bojowej.

CZASY STARTU ZAŁÓG Z DYŻURU BOJOWEGO

Typy statków powietrznych	Skład sił	Maksymalny czas /min./	
		Start z gotowości nr 1	Start z gotowości nr 2
MiG-23	załoga, para	4	8
MiG-21	klucz	5	12
	eskadra	8	18
Lim-5,6	załoga, para	2	4
	klucz	3	5
	eskadra	5	8
Mi-24	załoga, para	8	10
Mi-8	klucz	10	12
Mi-2	eskadra	14	16

Uwagi:

1. W tabeli podano czasy startu załóg dla warunków dziennych, w nocy czasy zwiększa się:
 - dla załogi i pary - o 1 min.;
 - dla klucza i eskadry - o 2 min.
2. Przy utrzymywaniu samolotów w ukryciach /obwałowaniach/ czasy startu zwiększa się dodatkowo:
 - dla załogi i pary - o 1 min.;
 - dla klucza - o 2 min.;
 - dla eskadry - o 3 min.
3. Czas ciągłego dyżurowania załóg w got.boj.nr 1 nie powinien przekraczać 1 godz. Czas przebywania załogi w got.boj.nr 2 w ubiorze wysokościowym reguluje dowódca pułku pełniącego dyżur.

4. Czasy startu załóg z gotowości nr 3:

- do działań na cele na małych wysokościach /bez wysokościowego oporządzenia/ taki sam jak z gotowości nr 2;
- do działań na dużych wysokościach i w stratosferze - zwiększa się o czas niezbędny do nałożenia wysokościowego oporządzenia jednak nie więcej jak o 2 min.

WYKAZ CZYNNOSCI DO MODELU SIECIOWEGO
/VARIANT/

ZDARZENIA		Czas trwania	C Z Y N N O Ś C I	Uwagi
Początek	Koniec			
1	2	3	4	5
1	2	5	Przyjęcie i rozkodowanie sygnału przez DSO	
			Przekazanie sygnału alarmowego służbom dyżurnym:	
2	3	3	- eskadr lotniczo-technicznych	
2	4	3	- bzaop i bi i ul	
2	5	3	- NKLZ	
2	6	3	Uruchomienie systemu powiadamiania kadry.	
3	7	10	Zbiórki żołnierzy pododdziałów lotniczo-techn.	
4	8	10	Zbiórki żołnierzy pododdziałów bzaop i bi i ul	
7	9	15	Przybycie żołnierzy na stoiska samolotów	
8	10	10	Przybycie żołnierzy /kierowców/ do parku samochodowego /miejsce pracy/.	
6	11	25	Przybycie personelu latającego i technicznego będącego w gotowości dyspozycyjnej.	
9	11	0	Czynność zerowa.	
3	12	15	Przybycie na SD gości trybu alarmowego z esk. techn.	
11	17		Czynność zerowa.	
4	12	15	Przybycie gości trybu alarmowego z bi i ul oraz bzaop	
12	13	5	Wydawanie dokumentów dla gości trybu alarmowego.	
13	14	40	Przejazd gości trybu alarmowego.	
6	15	30	Przyjazd kadry do jednostki.	

1	2	3	4	5
15	16	10	Osiągnięcie gotowości do pracy pełnej zmiany SD	
15	17	10	Przybycie pozostałego personelu latającego i technicznego na eskadrowe stoiska samolotów.	
15	10	10	Przybycie kadry bzaop i bi i ul do miejsc pracy.	
10	18	20	Przejazd sił i środków do rejonu formowania UKLZ.	
10	19	20	Przejazd sił i środków czołówki do rejonu formowania I rzutu naziemnego zabezpieczenia	
16	20	10	Sprecozowanie zadań kierowniczemu personelowi pułku.	
16	21	5	Zbiórka grupy mobilizacyjnej.	
21	22	60	Zorganizowanie punktu kierowania mobilizacją.	
5	23	20	Osiągnięcie gotowości bojowej przez NKLZ	
10	17	10	Przybycie sił i środków bzaop do zabezpieczenia rzutu bojowego.	
17	24	180	Osiągnięcie gotowości bojowej nr 1 przez 2/3 sił rzutu bojowego do działań bojowych.	
20	25	40	Przygotowanie ZSD do pracy.	
25	26	10	Przejazd grupy dowodzenia na ZSD.	
26	27	15	Przejęcie dowodzenia pułkiem z ZSD.	
27	28	10	Przejazd dowódcy pułku na ZSD.	
18	29	50	Osiągnięcie gotowości UKLZ do przemieszczenia na lotnisko zapasowe.	
M e l d u n k i o:				
10	16	5	- stanie sił i środków w bzaop i bi i ul;	
23	16	2	- osiągnięcie gotowości bojowej NKLZ;	
24	27	5	- osiągnięcie gotowości bojowej nr 1 przez 2/3 sił rzutu bojowego;	

1	2	3	4	5
29	27	5	- gotowości UKLZ do wymarszu na lotnisko zapasowe.	
29	30	0	- czynność zerowa	
27	30	3	Sygnal na wymarsz UKLZ.	
14	31	40	Powiadomianie rezerwistów.	
31	32	40	Powrót gońców trybu alarmowego.	
32	28	5	Meldunek o powiadomieniu rezerwistów.	
22	33	30	Rozwinięcie PKI, PRT i PPW	
24	37	10	Przejazd części sił i środków bzap i esk. techn. do rejonu formowania I rzutu naziemnego zabezpieczenia.	
34	37	0	Czynność zerowa	
19	34	90	Osiągnięcie gotowości czołówki zabezpieczenia do przemieszczenia do rejonu alarmowego.	
34	27	5	Meldunek o gotowości czołówki do wymarszu.	
24	35	60	Osiągnięcie gotowości bojowej nr 1 przez 3 elmb.	
35	27	2	Meldunek o osiągnięciu gotowości bojowej nr 1 przez 3 elmb.	
27	37	3	Sygnal wymarszu dla czołówki naziemnego zabezpieczenia.	
37	38	40	Przemieszczenie czołówki naziemnego zabezpieczenia.	
33	39	330	Przyjęcie rezerwistów trybu alarmowego.	
31	39	0	Czynność zerowa.	
30	40	420	Przemieszczenie UKLZ na lotnisko zapasowe.	
28	41	0	Czynność zerowa.	
40	41	5	Meldunek o przybyciu UKLZ na lotnisko zapasowe.	
41	44	5	Sygnal dla 3 plmb na osiągnięcie gotowości do przebazowania.	
40	42	30	Osiągnięcie gotowości KLE.	
41	43	0	Czynność zerowa.	

1	2	3	4	5
42	43	5	Meldunek o gotowości KLZ.	
44	45	20	Osiągnięcie gotowości 3 elmb do перебазowania.	
43	45	5	Sygnal dla 3 elmb do перебазowania.	
45	46	45	Презбазованіе 3 elmb на lotnisko zapasowe.	
43	47	0	Czynność zerowa.	
46	47	5	Meldunek o перебазowaniu 3 elmb.	
46	48	160	Odtworzenie gotowości bojowej 3 elmb.	
39	41	2	Meldunek o przyjęciu rezerwistów trybu alarmowego.	
38	49	30	Rozwinięcie ozołówki naziemnego zabezpieczenia w rejonie alarmowym.	
41	49	15	Przejazd rezerwistów do rejonu alarmowego.	
49	50	120	Organizacja I rzutu naziemnego zabezpieczenia w rejonie alarmowym.	
39	51	20	Przybycie obsługi na SD artylerii plot.	
51	52	90	Osiągnięcie gotowości ogniowej baplot.	
39	53	0	Czynność zerowa.	
53	54	120	Zorganizowanie komendy lotniska stałego.	
54	47	5	Meldunek dowódcy KLS o gotowości do pracy.	
54	55	750	Przyjęcie obiektów sprzętu i materiałów.	
52	47	5	Meldunek o gotowości baplot.	
47	58	0	Czynność zerowa.	
59	60	10	Przyjęcie żołnierzy rezerwy do pozostałości II rzutu naziemnego zabezpieczenia.	
39	56	270	Przyjęcie pozostałych rezerwistów trybu alarmowego.	

1	2	3	4	5
56	47	5	Meldunek o zakończeniu powołania rezerw uzupełnienia zasadniczego.	
56	57	625	Przybycie rezerwistów i sprzętu w trybie norm alarm.	
57	58	5	Meldunek o przybyciu rezerwistów i sprzętu w trybie normalnym.	
10	59	0	Czynność zerowa.	
57	59	20	Przemarsz żołnierzy i sprzętu mobilizowanego w trybie normalnym do II rzutu naz. zabezp.	
48	58	5	Meldunek o odtworzeniu gotowości 3 elmb do działań z lotniska zapasowego.	
50	58	5	Meldunek o rozśrodkowaniu I rzutu naziemnego zabezpieczenia w rejonie alarmowym.	
58	61	0	Czynność zerowa.	
55	61	5	Meldunek dowódcy KLS o przyjęciu obiektów lotniskowych.	
60	61	5	Meldunek o zakończeniu mobilizacyjnego rozwinięcia pułku.	

MODEL SIECIOWY /WARIANT/ OSIĄGANIA WSGB W PUEKU LOTNICTWA

Rzut bojowy

3 elmb, si. techn.

I rzut naz. zabezp.

bzaop, b1 i ul

UKLZ

NKLZ

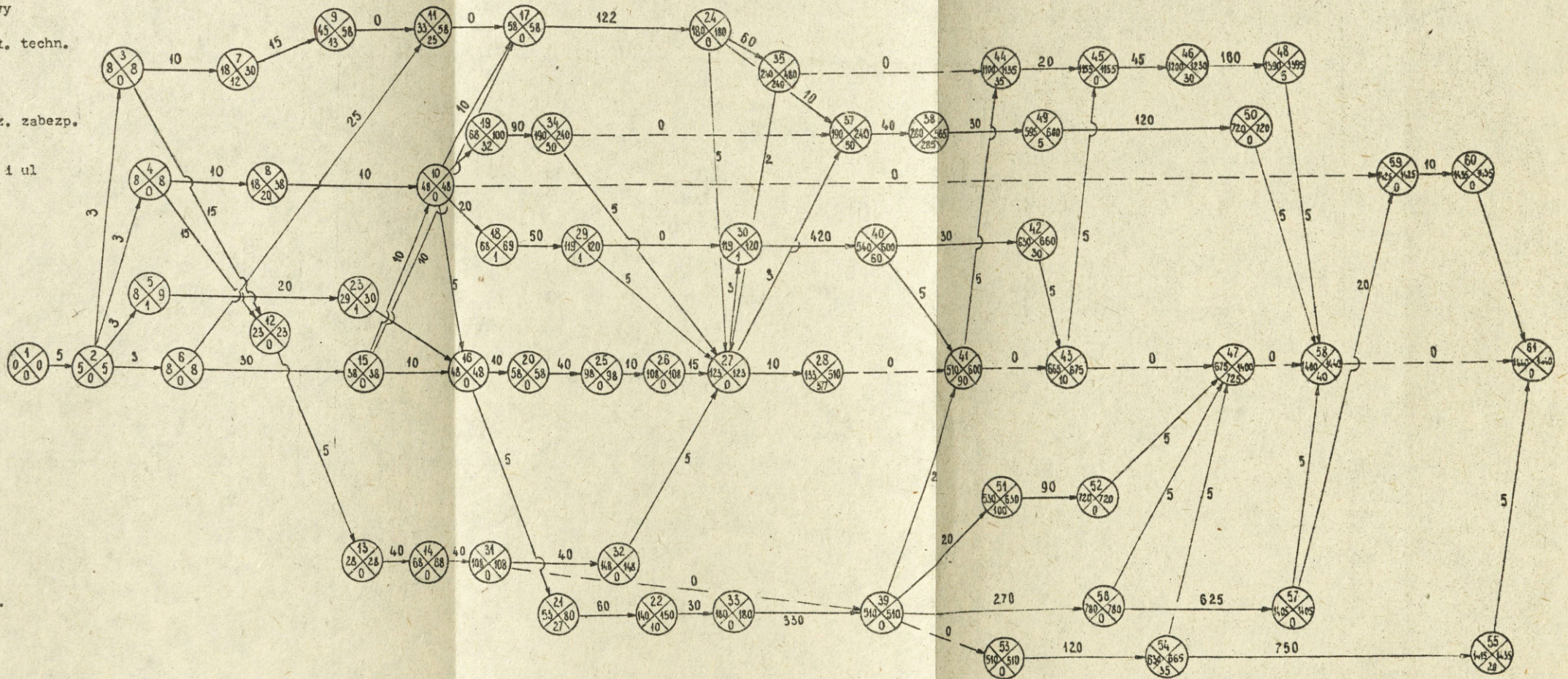
SD

baplot

AMJW

grupa mob.

KLS

TAJNE SPEC.ZNACZENIA

Egz. nr ...

"ZATWIERDZAM"
DOWÓDCA

.....
/nazwa jednostki nadrzędnej/
.....

.....
/data/
.....

P L A N

OSIĄGANIA WYŻSZYCH STANÓW GOTOWOŚCI BOJOWEJ

PRZEZ
/nazwa jednostki/

/Mapa 1 : 50000/

SZEF SZTABU

DOWÓDCA

.....
/stopień, imię i nazwisko/

.....
/stopień, imię i nazwisko/

TAJNE SPEC.ZNACZENIA

Egz. nr ...

L E G E N D A

DO PLANU OSIĄGANIA WYŻSZYCH STANÓW GOTOWOŚCI BOJOWEJ

PRZEZ
/nazwa jednostki/

V. HARMONOGRAM PRZEDSIĘWZIĘĆ REALIZOWANYCH W CZASIE OSIĄGANIA
WYŻSZYCH STANÓW GOTOWOŚCI BOJOWEJ

Lp.	Treść przedsięwzięć 1/	Czas wykonania w procesie osiągnięcia /od G+... do G+.../	PdGB	GRZW 27	PtGB 27	Objęto ograniczeńami czasu w pu
1	2	3	4	5	6	

1/ Opracowuje się na podstawie wykazu głównych przedsięwzięć /zał.nr 1 do instrukcji/ dostosowując przedsięwzięcia do warunków i specyfiki pułku.

2/ W rubryce 4-5 wpisuje się w liczniku czas ze stałej, a w mianowniku z podwyższonej gotowości bojowej.

y

IMIENNE ROZLICZENIE BOJOWE

..... /nazwa komórki organizacyjnej/

..... /data/

Lp.	Sto- pień	Nazwisko i imię	Zajmowane stanowisko służbowe lub funkcja	Funkcja w czasie osią- gania WSGB	Stan faktyczny		Kto zastępu- je lub uwagi
					Obecny	nieobecny	
1	2	2	4	5	7	czas- okres	9
1.	kpt.	MYGA Jan	d-ca esk.	d-ca esk.	x		
2.	szer.	MAJ Zenon	kierowca	zaczelnik do kadry	-	1-3.06 urlop	st.szer.MECH Roman
itd.							

Uwagi: Stanowiska osób pełniących istotne funkcje w czasie OWSGB oznacza się przez podkreśle-
nie funkcji /rubryka 5/. W przypadku nieobecności osób wyznaczonych na te stanowiska
należy wyznaczać czasowych zastępców /rubryka 9/.

Wydrukowano w 50 egz.
Egz.nr 1-50 Bibl.Nauk.DZS
Wyk.mjr SUCHORA
Druk.D.S i G.K dn.19.1.88r
Druk ASG WP nr 0211/WW
Korekta autorska

~~_____~~

Prot. 557/2000-08-25

Matgorzata

Dzievicka

Dur-

5. 10. 2000

